

Bruksela, 29 maja 2018 r.
(OR. en)

9462/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0164 (CNS)

FISC 232
ECOFIN 503

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	25 maja 2018 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2018) 329 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY RADY zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie wprowadzenia szczegółowych środków technicznych dotyczących funkcjonowania docelowego systemu VAT dotyczącego opodatkowania wymiany handlowej między państwami członkowskimi

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 329 final.

Załącznik: COM(2018) 329 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.5.2018
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w zakresie wprowadzenia szczegółowych środków technicznych dotyczących funkcjonowania docelowego systemu VAT dotyczącego opodatkowania wymiany handlowej między państwami członkowskimi

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

W miarę zbliżania się dnia 1 stycznia 1993 r. jako daty uruchomienia jednolitego rynku stało się oczywiste, że docelowy system opodatkowania transakcji dotyczących towarów nie będzie mógł być wprowadzony na czas, aby umożliwić swobodny przepływ towarów. Z dniem 1 stycznia 1993 r. zniknęły jednak wszystkie kontrole podatkowe na wewnętrznych granicach Wspólnoty Europejskiej. Przedsiębiorcy nie byli już zobowiązani do zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT), kiedy ich towary przemieszczały się między państwami członkowskimi. W celu zakończenia kontroli podatkowych na granicach konieczne było osiągnięcie porozumienia w sprawie istotnych zmian w systemie stosowania podatku VAT do transakcji wewnątrzwspólnotowych. Pierwotne propozycje Komisji – przedstawione w białej księdze w sprawie jednolitego rynku z 1985 r. – były przedmiotem nierozstrzygniętej debaty aż do października 1989 r., gdy okazało się, że nie ma wystarczająco dużo czasu na wdrożenie tych propozycji do stycznia 1993 r. Zamiast tego opracowano mniej ambitne rozwiązanie alternatywne, umożliwiające zakończenie kontroli podatkowych na granicach przy jednoczesnym zachowaniu kluczowych cech istniejących wówczas przepisów.

Ten alternatywny, przejściowy system VAT został wprowadzony i po 25 latach nadal jest stosowany. Przepisy te, jeśli chodzi o transakcje dotyczące towarów zawierane między przedsiębiorstwami (B2B), dzielą transgraniczny przepływ towarów na dwie różne transakcje: dostawę zwolnioną w państwie członkowskim wyjścia towarów i wewnątrzwspólnotowe nabycie opodatkowane w państwie członkowskim przeznaczenia. Przepisy te były uważane za przejściowe i nie są pozbawione wad, ponieważ umożliwienie zakupu towarów bez VAT zwiększa możliwość oszustwa, wewnętrzna złożoność systemu nie sprzyja natomiast handlowi transgranicznemu.

W wyniku szeroko zakrojonych konsultacji Komisja przyjęła Plan działania w sprawie VAT – W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzję¹ (plan działania w sprawie VAT). Mając na celu stworzenie solidnego jednolitego europejskiego obszaru VAT, Komisja ogłosiła między innymi zamiar przyjęcia docelowego systemu VAT opartego na zasadzie opodatkowania w państwie członkowskim przeznaczenia w odniesieniu do wewnątrzuunijnego handlu transgranicznego. Wdrożenie planu działania w sprawie VAT było również częścią pakietu dotyczącego sprawiedliwego opodatkowania zapowiedzianego w liście intencyjnym przewodniczącego Junckera załączonym do orędzia o stanie Unii z 2017 r.²

Następnie Komisja przyjęła komunikat dotyczący działań następnych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT: „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na

¹ COM(2016) 148 final.

² Orędzie o stanie Unii z 2017 r. List intencyjny do przewodniczącego Antonia Tajaniego i premiera Jüriego Ratasa z dnia 13 września 2017 r., dostępny pod adresem: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_pl.pdf. Zob. również załącznik I do programu prac Komisji na 2017 r., COM(2016) 710 final, Strasburg, z 25.10.2016, s. 3, dostępny pod adresem: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_en.pdf.

decyzje”³, w którym to komunikacie określiła stopniowe kroki, które należy podjąć w celu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru VAT.

Oprócz zmiany docelowego systemu VAT w handlu transgranicznym, inicjatywa ta obejmuje dwa inne wnioski mające na celu zmianę dyrektywy VAT: wniosek dotyczący stawek VAT⁴ i wniosek dotyczący procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw⁵. Obejmuje ona również wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT⁶.

Jeśli chodzi o przejście do docelowego systemu VAT opartego na zasadzie opodatkowania w państwie członkowskim przeznaczenia, zapowiedziano stopniowe podejście dwuetapowe: pierwszy etap dotyczący uregulowania wewnątrzwzajemnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami i drugi etap obejmujący świadczenie usług.

Pierwszy etap został podzielony na dwa etapy częściowe. Pierwszym etapem częściowym, przedstawionym równocześnie z komunikatem, był wniosek ustawodawczy, w którym nakreślono podstawy prostszego i odpornego na nadużycia docelowego systemu VAT w handlu wewnątrzwzajemnym⁷.

Niniejszy wniosek stanowi drugi etap częściowy. Zawiera on szczegółowe ustalenia dotyczące wprowadzenia tych podstawowych elementów w odniesieniu do wewnątrzwzajemnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami.

Uzupełnieniem niniejszego wniosku będzie wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia (UE) nr 904/2010 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej. Ten ostatni wniosek ma charakter techniczny, ponieważ polegałby na dostosowaniu współpracy między państwami członkowskimi do proponowanych zmian w systemie podatku VAT w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów. Wniosek ten zostanie przedstawiony w terminie umożliwiającym jego przyjęcie i wdrożenie w dniu wejścia w życie niniejszego wniosku.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wprowadzenie docelowego systemu dla wewnątrzwzajemnych dostaw towarów jest jednym z głównych elementów planu działania w sprawie VAT. Niniejszy wniosek ma zastąpić przepisy przejściowe, mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 1993 r., docelowym systemem VAT dla wewnątrzwzajemnego handlu między przedsiębiorstwami, w ramach którego krajowe i transgraniczne transakcje dotyczące towarów będą traktowane w taki sam sposób. Docelowy system VAT przyczyni się ponadto do utworzenia solidnego jednolitego europejskiego obszaru VAT, który może wspierać głębszy i sprawiedliwszy jednolity rynek pomagający pobudzić zatrudnienie, wzrost gospodarczy, inwestycje i konkurencyjność.

³ COM(2017) 566 final.

⁴ COM(2018) 20 final.

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do środków wzmacniania współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej (COM(2017) 706 final).

⁷ COM(2017) 569 final.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Stworzenie prostego, nowoczesnego i odpornego na oszustwa systemu podatku VAT jest jednym z podatkowych priorytetów określonych przez Komisję⁸.

Zmniejszenie obciążeń regulacyjnych, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), jest również ważnym celem podkreślanym w unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego⁹.

Proponowana inicjatywa i jej cele są zgodne z polityką Unii w zakresie MŚP określoną w programie *Small Business Act* dla Europy¹⁰, w szczególności z zasadą VII dotyczącą pomagania MŚP w szerszym korzystaniu z możliwości oferowanych przez jednolity rynek. Jest ona ponadto zgodna ze strategią jednolitego rynku¹¹ oraz z celami programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT).

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Dyrektywa zmienia dyrektywę VAT na podstawie art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Artykuł ten stanowi, że Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, uchwała przepisy dotyczące harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków pośrednich.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, Unia może podejmować działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Przepisy dotyczące VAT w unijnym handlu transgranicznym z natury nie mogą być ustalane przez poszczególne państwa członkowskie, ponieważ nieuchronnie dotyczą one przedsiębiorstw zlokalizowanych w więcej niż jednym państwie członkowskim. VAT jest ponadto podatkiem zharmonizowanym na poziomie unijnym, a zatem każda inicjatywa mająca na celu wprowadzenie docelowego systemu VAT w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów wymaga wniosku Komisji w sprawie zmiany dyrektywy VAT¹².

⁸ Roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2017 r.; zob. https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-annual-growth-survey_en

⁹ Strategia „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; zob. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:PL:PDF>

¹⁰ Komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Najpierw myśl na małą skalę – Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008) 394 final).

¹¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” (COM(2015) 550 final).

¹² Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest spójny z zasadą proporcjonalności, tj. nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów, a w szczególności sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku. Podobnie jak w przypadku kontroli zgodności z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie nie mają możliwości rozwiązania problemów takich jak oszustwa lub złożoność systemu bez wniosku w sprawie zmiany dyrektywy VAT.

- **Wybór instrumentu**

Mając na uwadze zmianę dyrektywy VAT, proponuje się dyrektywę.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

Oceny *ex post*/kontrola sprawności obowiązującego prawodawstwa

W 2011 r. zewnętrzny konsultant przeprowadził retrospektywną ocenę elementów unijnego systemu VAT, a ustalenia sformułowane w ramach tej oceny wykorzystano jako punkt wyjścia do zbadania obecnego systemu VAT¹³.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W kontekście przygotowywania wniosku ustawodawczego COM(2017) 569 final, w którym nakreślono podstawy docelowych przepisów w zakresie VAT, przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami. Od czasu przyjęcia tego wniosku, za pośrednictwem portalu poświęconego lepszym uregulowaniom prawnym oraz wydarzeń organizowanych we współpracy ze stowarzyszeniami branżowymi i stowarzyszeniami przedsiębiorców, otrzymano niewielką ilość informacji zwrotnych wspierających ogólny cel stworzenia solidnego jednolitego europejskiego obszaru VAT.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Potrzeby związane z niniejszym wnioskiem spełniła wiedza fachowa zgromadzona w wyniku szeregu badań, o których mowa w COM(2017) 569 final z dnia 4 października 2017 r., w celu ustalenia podstaw docelowego systemu VAT.

Wśród tych badań szczególne znaczenie dla niniejszego wniosku miało badanie dotyczące wdrożenia „zasady miejsca przeznaczenia” w odniesieniu do wewnątrzwzajemnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami¹⁴.

- **Ocena skutków**

Przeprowadzono zaraz po sobie oceny skutków obejmujące zarówno ustalenia podstaw dla docelowego systemu VAT, jak i szczegółowe przepisy związane z wdrożeniem tych podstaw; zob. SWD(2017) 325 final i SWD(2017) 326 final z dnia 4 października 2017 r. Preferowany

¹³ Instytut Analiz Podatkowych (kierownik projektu), 2011, A retrospective evaluation of elements of the EU VAT system:
http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf

¹⁴ EY, 2015 r.; zob.
https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf

wariant, wybrany w ocenie skutków, ograniczyłby transgraniczne oszustwa związane z VAT nawet o 41 mld EUR rocznie i zmniejszyłby koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez przedsiębiorstwa o 938 mln EUR rocznie.

Ocena skutków została przeanalizowana przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej w dniu 14 lipca 2017 r. Rada pozytywnie zaopiniowała ocenę skutków i sformułowała pewne zalecenia, w szczególności dotyczące powiązania wniosku z innymi elementami planu działania w sprawie VAT, potrzeby zastosowania podejścia wieloetapowego oraz koncepcji podatnika certyfikowanego, które to zalecenia zostały uwzględnione. Opinia Rady i zalecenia są wymienione w załączniku 1 do SWD(2017) 325 final.

Fundamentalny charakter proponowanych zmian oznacza, że będą one miały wpływ na wszystkie przedsiębiorstwa. Dotyczą one problemów takich jak oszustwa i złożoność obecnego przejściowego systemu VAT oraz związanych z nim kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez wszystkie przedsiębiorstwa. Uproszczenia takie jak korzystanie z punktu kompleksowej obsługi są dostępne również dla MŚP, ale nie są ukierunkowane konkretnie na tę kategorię podatników.

Trudności MŚP, w szczególności w przypadku handlu transgranicznego, zostały już uwzględnione w specjalnym wniosku przedstawionym w dniu 18 stycznia 2018 r.¹⁵. Wniosek ten, wraz z niniejszym wnioskiem, stanowi integralną część planu działania w sprawie VAT.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Zgodnie z oceną skutków ustalono, że koszty przestrzegania przepisów w przeliczeniu na euro obrotu przedsiębiorstw prowadzących wewnątrzzunijną wymianę transgraniczną są o 11 % wyższe w porównaniu z odpowiadającymi im kosztami przestrzegania przepisów dotyczących VAT w przeliczeniu na euro obrotu przedsiębiorstw prowadzących wyłącznie handel krajowy.

W celu dokonania oceny wpływu na mniejsze przedsiębiorstwa dokonano rozróżnienia między MŚP prowadzącymi działalność głównie na rynku krajowym a MŚP prowadzącymi działalność zarówno na rynku krajowym, jak i wewnątrzzunijnym.

W przypadku drugiej z tych kategorii MŚP proponowane zmiany, a w szczególności rozszerzenie zakresu systemu kompleksowej obsługi, mogą doprowadzić do zmniejszenia średnich rocznych kosztów przestrzegania przepisów dotyczących VAT o nawet 17 % w porównaniu z obecnymi kosztami przestrzegania przepisów.

Szacuje się, że skutki pieniężne wdrożenia zwiększą koszty działalności dla wszystkich przedsiębiorstw, takie jak koszty aktualizacji oprogramowania do księgowania i fakturowania oraz koszty szkoleń zawodowych, o 457 mln EUR w roku wdrożenia – ze względu na konieczność dostosowania przez przedsiębiorstwa ich wewnętrznych procedur do nowych przepisów – ale spowodują spadek netto kosztów przestrzegania przepisów VAT przez przedsiębiorstwa o 938 mln EUR rocznie po roku wdrożenia.

Jednakże ocena skutków towarzysząca specjalnemu wnioskowi dotyczącemu MŚP¹⁶, który, jak powiedziano powyżej, stanowi uzupełnienie niniejszego wniosku, powinna prowadzić do obniżenia kosztów przestrzegania przepisów dotyczących podatku VAT nawet o 18 %

¹⁵ COM(2018) 21 final.

¹⁶ SWD(2018) 9 final i SWD(2018) 11 final.

(lub 11,9 mld EUR) dla MŚP oraz wzrostu transgranicznej działalności handlowej MŚP o około 13 %.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma negatywnego wpływu na budżet Unii. Ponieważ wniosek doprowadziłby do ograniczenia transgranicznych oszustw związanych z VAT o nawet 41 mld EUR rocznie, powinny wzrosnąć łączne roczne dochody z VAT uzyskiwane przez każde państwo członkowskie, będące punktem wyjścia do obliczania zasobów własnych opartych na VAT.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W swoim komunikacie z października 2017 r. dotyczącym działań następnych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT Komisja wskazała, że wdrożenie drugiego etapu (obejmującego usługi transgraniczne) w ramach stopniowego przechodzenia do docelowego systemu VAT zostanie zaproponowane przez Komisję po przeprowadzeniu odpowiedniej kontroli wdrożenia etapu pierwszego (uzupełnionego niniejszym wnioskiem), którego funkcjonowanie pod względem odporności na nadużycia finansowe, kosztów przestrzegania przepisów przez przedsiębiorstwa oraz skuteczności zarządzania systemem przez organy podatkowe zostanie ocenione przez Komisję po upływie pięciu lat od jego wejścia w życie.

W tym celu Komisja będzie starała się uzyskać od państw członkowskich wszelkie istotne informacje dotyczące poziomu kosztów administracyjnych i nadużyć finansowych oraz zmian zachodzących w tym zakresie. Komisja będzie również starała się zebrać informacje od wszystkich zainteresowanych przedsiębiorców na temat poziomu kosztów przestrzegania przepisów i zmian w tych kosztach.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Wniosek nie wymaga dokumentów wyjaśniających dotyczących transpozycji do prawa krajowego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Główne zmiany zaproponowane w dyrektywie VAT wyjaśniono poniżej w podziale na poszczególne tematy. Te znaczące zmiany skutkują szeregiem późniejszych zmian o charakterze technicznym w dyrektywie VAT.

Niektóre zmiany dotyczą przepisów, w odniesieniu do których zaproponowano już zmiany we wniosku COM(2017) 569 final z dnia 4 października 2017 r. Wniosek ten przewiduje, w odpowiedzi na wniosek Rady, wprowadzenie usprawnień do obecnego systemu VAT równoległe do trwających prac nad docelowymi przepisami dotyczącymi VAT w handlu wewnątrzunijnym. Proponowane zmiany w odniesieniu do tzw. „rozwiązań prowizorycznych” pozostają w pełni aktualne, ponieważ powinny wejść w życie na długo przed wejściem w życie niniejszego wniosku.

Późniejsze wprowadzenie przepisów docelowych dotyczących dostaw towarów między przedsiębiorstwami, o których to przepisach mowa w niniejszym wniosku, wymaga jednak

dostosowania do tych nowych przepisów zawartych w poprzednim wniosku, dotyczących pojęcia certyfikowanego podatnika, magazynów konsygnacyjnych lub transakcji łańcuchowych.

Ponieważ celem niniejszego wniosku jest ponadto wprowadzenie przepisów docelowych dotyczących dostaw towarów między przedsiębiorstwami, proponowany art. 402, w którym określono podstawy systemu opodatkowania handlu między państwami członkowskimi, obejmującego towary i usługi, musi zostać dostosowany do faktu, że podstawy te zostały częściowo wdrożone na podstawie tego wniosku.

Niniejszy wniosek stwarza ponadto możliwość zastąpienia nieaktualnych pojęć „wewnątrzwspólnotowy” lub „wspólnotowy” pojęciami „wewnątrzunijny” i „unijny” w szeregu przepisów dyrektywy VAT.

Niedawny wniosek Komisji dotyczący procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw (COM(2018) 21 final z dnia 18 stycznia 2018 r.) również wymaga kilku aktualizacji technicznych, takich jak wyżej wymienione zastąpienie pojęć w świetle niniejszego wniosku. Aby uniknąć dwuznaczności, zmiany te nie zostały uwzględnione w niniejszym wniosku, lecz zostaną rozpatrzone podczas negocjacji na forum Rady.

Przedmiot i zakres podatku: art. 2–4

Jak wskazano powyżej, w obecnym systemie VAT transgraniczną dostawę towarów między przedsiębiorstwami dzieli się na dwie różne transakcje do celów VAT: dostawę zwolnioną w państwie członkowskim wyjścia towarów i wewnątrzwspólnotowe nabycie opodatkowane w państwie członkowskim przeznaczenia.

Proponuje się, aby transgraniczna dostawa towarów między przedsiębiorstwami w Unii prowadziła do pojedynczej transakcji do celów VAT: wewnątrzunijnej dostawy towarów. W związku z tym z art. 2–4 należy usunąć pojęcie wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów jako transakcji podlegającej VAT.

Ponieważ wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów nie istniałoby już jako transakcja podlegająca opodatkowaniu VAT, należy usunąć wszystkie późniejsze przepisy dyrektywy VAT związane z tym pojęciem i poddać je przeglądowi w świetle proponowanego mechanizmu opodatkowania transgranicznego handlu towarami między przedsiębiorstwami w Unii.

Pojęcie wewnątrzunijnych dostaw towarów: art. 14

Proponuje się dodanie pkt 3 w art. 14 ust. 4, zawierającego definicję wewnątrzunijnych dostaw towarów. „Wewnątrzunijna dostawa towarów” oznacza dostawę towarów dokonaną przez podatnika na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, w ramach której towary są wysyłane lub transportowane przez dostawcę lub nabywcę towarów lub w ich imieniu na terytorium Unii z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.

Niektóre dostawy wymienione w art. 14 ust. 5 nie są uznawane za dostawy wewnątrzunijne, nawet jeżeli spełnione są oba warunki kwalifikujące dotyczące statusu nabywcy i transportu towarów. Dotyczy to dostaw towarów z montażem lub instalacją, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, dostaw towarów zwolnionych na mocy art. 148 lub 151 oraz dostaw realizowanych przez rolnika ryczałtowego, o którym mowa w art. 295.

Zasady dotyczące miejsca dostawy towarów: art. 35a

Przepisy dotyczące miejsca dostawy w odniesieniu do transakcji podlegających opodatkowaniu określają, w którym państwie członkowskim należy zapłacić VAT.

Ogólne zasady określania miejsca dostawy towarów bez transportu (miejsca, w którym towary znajdują się w momencie dostawy) oraz miejsca dostawy towarów z transportem (miejsca, w którym znajdują się towary w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów) pozostają niezmienione.

W art. 35a zaproponowano jednak nowe odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą za miejsce wewnątrzunijnej dostawy towarów uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.

Połączenie definicji wewnątrzunijnej dostawy towarów zawartej w art. 14 ust. 4 pkt 3 z nową zaproponowaną zasadą dotyczącą miejsca dostawy zawartą w art. 35a zapewnia opodatkowanie transgranicznej dostawy towarów między przedsiębiorstwami na terytorium Unii w państwie członkowskim przeznaczenia.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi VAT transgraniczne dostawy na rzecz podatników, którzy zajmują się wyłącznie dostawą towarów lub świadczeniem usług, w odniesieniu do których VAT nie podlega odliczeniu; na rzecz podatników, którzy podlegają wspólnemu systemowi ryczałtowemu dla rolników; oraz na rzecz osób prawnych niebędących podatnikami, nadal podlegają – poniżej pewnego progu i w przypadku gdy nabywca nie wybrał opodatkowania w miejscu przeznaczenia – opodatkowaniu w państwie członkowskim dostawy lub świadczenia usług (pochodzenia).

Wyjątek ten pogłębia złożoność obecnych przepisów. Stracił on również na znaczeniu, ponieważ próg ten nigdy nie został zmieniony od czasu jego wprowadzenia w życie w 1993 r. Wyjątek ten nie został zatem zachowany, także ze względu na fakt, że w przeciwieństwie do obecnej sytuacji, zgodnie z proponowanymi przepisami dostawca zajmie się obowiązkami sprawozdawczymi i płatniczymi z tytułu tych dostaw.

W ten sposób zapewnia się opodatkowanie w miejscu przeznaczenia wszystkich wewnątrzunijnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami. Jedynym wyjątkiem są dostawy w ramach procedury marży przewidzianej w art. 311 i następnych (art. 35c). Dalsze opodatkowanie w miejscu przeznaczenia nie będzie miało również zastosowania do transgranicznych dostaw towarów zwolnionych na mocy art. 148 lub art. 151 oraz do transgranicznych dostaw towarów dokonywanych przez rolnika ryczałtowego, o którym mowa w art. 295, ponieważ, jak wskazano powyżej, nie są one objęte pojęciem wewnątrzunijnych dostaw towarów.

Wymagalność VAT: art. 67

Proponuje się zmianę art. 67, która określa jednolity przepis dotyczący wymagalności VAT w odniesieniu do wewnątrzunijnych dostaw. Zgodnie z tym przepisem VAT staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury lub z upływem terminu, o którym mowa w art. 222 akapit pierwszy, jeżeli do tego czasu nie wystawiono faktury (piętnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego).

Doprecyzowano również, że przepisy umożliwiające państwom członkowskim ustalenie w niektórych przypadkach różnych terminów wymagalności VAT nie mają zastosowania do wewnątrznijnych dostaw towarów. W przypadku braku tej specyfikacji dostawca realizujący dostawy wewnątrznijne w kilku państwach członkowskich musiałby stosować się do wariantów przyjętych przez różne państwa członkowskie, do których towary zostały dostarczone, co zwiększyłoby stopień złożoności.

Osoba zobowiązana do zapłaty VAT: art. 193, 194a, 199a i 199b

Zgodnie z zasadą określoną w art. 193 VAT jest należny od każdego podatnika dokonującego dostawy towarów, która podlega opodatkowaniu, lub świadczenia usług, które podlega opodatkowaniu, chyba że inne przepisy, wymienione w tym samym art. 193, stanowią, że do zapłaty VAT zobowiązana jest inna osoba.

W drodze odstępstwa od art. 193 proponuje się nowy art. 194a, zgodnie z którym do zapłaty VAT zobowiązany jest odbiorca towarów, o ile uzyskał status podatnika certyfikowanego zgodnie z art. 13a, jeżeli towary dostarczane są przez podatnika niemającego siedziby na terytorium państwa członkowskiego, w którym VAT jest należny. Pojęcie podatnika certyfikowanego zostało uwzględnione we wniosku Komisji z dnia 4 października 2017 r.¹⁷.

W odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów połączenie przepisów art. 193 i 194a oznacza, że dostawca jest zasadniczo zobowiązany do zapłaty VAT w państwie członkowskim przybycia towarów, z wyjątkiem sytuacji, w których dostawca nie prowadzi działalności gospodarczej w państwie członkowskim opodatkowania, a nabywca jest podatnikiem certyfikowanym zgodnie z art. 13a. W tym ostatnim przypadku należny VAT zapłaci nabywca za pomocą obciążenia odwrotnego w państwie członkowskim przybycia towarów.

Art. 199a umożliwia państwom członkowskim przewidzenie do dnia 31 grudnia 2018 r., w odniesieniu do niektórych dostaw, o których mowa w tym przepisie, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik, na rzecz którego dokonuje się rzeczonych dostaw.

W niedawno przyjętym sprawozdaniu na temat skutków art. 199a i 199b dotyczących zwalczania oszustw¹⁸ Komisja zaznaczyła, że przedstawi odpowiedni wniosek ustawodawczy w sprawie przedłużenia obowiązujących środków. Będzie to odrębny wniosek obejmujący okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2022 r., zważywszy na fakt, że przewidywana data wejścia w życie niniejszego wniosku to dzień 1 lipca 2022 r.

Proponowane poniżej zmiany w art. 199a odnoszą się do okresu od dnia 1 lipca 2022 r. Dotyczą one ram czasowych i zakresu odnośnych dostaw.

W odniesieniu do ram czasowych proponuje się przedłużenie możliwości korzystania z tego przepisu do dnia 31 grudnia 2028 r. Pozostałe daty ustanowione w tym przepisie są odpowiednio dostosowane.

W odniesieniu do dostaw, które mają być objęte tym przepisem, oczywiste jest, że proponowaną treść należy oceniać w kontekście ogólnej zmiany opodatkowania transgranicznych dostaw towarów między przedsiębiorstwami. Proponowane zmiany mają na

¹⁷ COM(2017) 569 final z 4.10.2017.

¹⁸ Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego na temat skutków art. 199a i 199b dyrektywy Rady 2006/112/WE dotyczących zwalczania oszustw (COM(2018) 118 final z 8.3.2018).

celu zapewnienie zasadniczej reakcji na transgraniczne oszustwa związane z transakcjami dotyczącymi towarów, a zatem powinny sprawić, że istniejąca kombinacja tymczasowych środków odwrotnego obciążenia z art. 199a stanie się zbędna w stopniu, w jakim te tymczasowe środki mają także na celu zapewnienie reakcji na tego rodzaju oszustwa. Transakcje, które nadal podlegają tymczasowym środkom określonym w art. 199a, są zatem ograniczone do tych usług, które wcześniej były objęte tym przepisem.

Podobne podejście proponuje się w przypadku zmiany art. 199b. Przepis ten określa zasady regulujące mechanizm szybkiego reagowania, który w bardzo szczególnych okolicznościach pozwala państwom członkowskim wyznaczyć odbiorcę towarów i usług jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT. Z tego samego powodu, co w art. 199a, dostawy towarów nie byłyby już objęte mechanizmem szybkiego reagowania.

Identyfikacja: art. 214

Wewnątrzunijne dostawy towarów, o których mowa w art. 14 ust. 4 pkt 3, obejmują między innymi dostawy dokonywane przez podatnika na rzecz osoby prawnej niebędącej podatnikiem.

Proponuje się zatem zmianę art. 214, zgodnie z którą państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia identyfikacji za pomocą indywidualnego numeru osoby prawnej niebędącej podatnikiem, która jest odbiorcą wewnątrzunijnej dostawy towarów.

Informacje podsumowujące: art. 262–271

W ramach proponowanego systemu wewnątrzunijne dostawy towarów nie powinny już być uwzględniane w informacjach podsumowujących. Zasada naliczania VAT od wewnątrzunijnej dostawy towarów przez dostawcę przywraca samodyscyplinę w zakresie podatku VAT. W związku z tym kontrola administracyjna fizycznego przepływu towarów przy użyciu informacji podsumowującej w Unii nie jest już uzasadniona.

W przypadku gdy odbiorca wewnątrzunijnej dostawy towarów jest podatnikiem certyfikowanym, towary będą nadal przewożone bez VAT na terytorium Unii. Utrzymanie obowiązku składania informacji podsumowujących w odniesieniu do takich transakcji byłoby jednak niespójne z koncepcją podatnika certyfikowanego, uznawanego za wiarygodnego podatnika.

Obowiązek składania informacji podsumowujących zostaje zatem utrzymany jedynie w odniesieniu do usług.

Państwa członkowskie mogą, pod pewnymi warunkami, wprowadzić szczególne środki w celu uproszczenia obowiązku składania informacji podsumowujących. Proponuje się uproszczenie procedury korzystania z tej możliwości poprzez zastąpienie wymogu uzyskania jednomyślnej decyzji Rady konsultacjami z Komitetem ds. VAT.

Procedury szczególne dla podatników niemających siedziby: art. 358–369x

W tytule XII rozdział 6 dyrektywy VAT znajdują się obecnie trzy procedury o szczególnym zakresie, a mianowicie:

- procedura szczególna dla usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Unii;

- procedura szczególna dla wewnątrzunijnej sprzedaży towarów na odległość oraz dla usług świadczonych przez podatników na terytorium Unii, ale nie na terytorium państwa członkowskiego konsumpcji;
- procedura szczególna dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich.

Niniejszy wniosek ma jedynie marginalny wpływ na pierwszą i trzecią z wymienionych procedur.

Mając na uwadze wdrożenie systemu pojedynczej rejestracji w odniesieniu do deklaracji, płatności i odliczania podatku, proponuje się wprowadzenie istotnych zmian do drugiej procedury.

Biorąc pod uwagę przyjęcie przez Radę dyrektywy (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r.¹⁹, ta druga procedura, od dnia 1 stycznia 2021 r., umożliwi podatnikowi zarejestrowanemu na jej potrzeby w państwie członkowskim (państwie członkowskim identyfikacji) elektroniczne przekazywanie kwartalne za pośrednictwem małego punktu kompleksowej obsługi deklaracji VAT wyszczególniającej usługi świadczone i wewnątrzunijną sprzedaż na odległość dokonywaną na rzecz osób niepodlegających opodatkowaniu w innych państwach członkowskich (państwie członkowskim / państwach członkowskich konsumpcji), wraz z kwotą należnego VAT. Następnie państwo członkowskie identyfikacji przekazuje te deklaracje wraz z zapłaconą kwotą VAT do odpowiednich państw członkowskich konsumpcji za pośrednictwem bezpiecznej sieci komunikacyjnej. Procedura ta pozwala uniknąć konieczności rejestrowania tych podatników do celów VAT w każdym państwie członkowskim konsumpcji. Niniejszy wniosek przewiduje dalsze jej rozszerzenie.

W odniesieniu do definicji stosowanych na potrzeby tej procedury do art. 369a dodaje się definicję „państwa członkowskiego opodatkowania”. Państwo członkowskie opodatkowania oznacza państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług lub dostawy towarów.

Zmienia się zakres transakcji objętych tą procedurą, określony w art. 369b. Proponuje się, aby możliwość skorzystania z procedury była dostępna dla każdego podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim opodatkowania w związku z dostawami towarów i świadczeniem usług dokonywanymi w tym państwie członkowskim, w odniesieniu do których podatek ten jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości dodanej. W związku z tym procedura nie będzie się już ograniczać do transakcji między przedsiębiorstwami a konsumentami, lecz obejmie również transakcje między przedsiębiorstwami.

Proponuje się udostępnienie tej procedury również podatnikom niemającym siedziby na terytorium Unii, pod warunkiem że wyznaczą oni pośrednika mającego siedzibę na terytorium Unii. W porównaniu z tym, co przewidziano już w procedurze szczególnej dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, pośrednik ten jest osobą, która staje się zobowiązana do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w procedurze w imieniu podatnika niemającego siedziby w UE i na jego rzecz.

¹⁹ Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

Mając na uwadze rozszerzenie zakresu transakcji objętych tą procedurą, proponuje się zmianę art. 369f przez dodanie zapisu, zgodnie z którym podatnicy korzystający z procedury będą składali comiesięczne deklaracje VAT w punktach kompleksowej obsługi, jeżeli ich roczny obrót w UE przekracza 2 500 000 EUR.

Należy również dokonać przeglądu art. 369g, w którym określono treść deklaracji VAT składanej na podstawie tej procedury. Obecnie informacje, które należy przekazać, dotyczą jedynie wartości i VAT należnego z tytułu dostaw dokonywanych przez podatników.

Uwzględnienie prawa podatnika do odliczenia naliczonego VAT w deklaracji VAT przekazywanej w punkcie kompleksowej obsługi jest możliwe jedynie wtedy, gdy w deklaracji tej przedstawiono dodatkowe informacje, w szczególności:

- łączną kwotę wymagalnego podatku VAT od dostaw towarów i świadczenia usług, od których podatnik jako odbiorca jest zobowiązany opłacić podatek, oraz od importu towarów, jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 211 akapit drugi;
- VAT, w odniesieniu do którego dokonywane jest odliczenie;
- zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych;
- kwotę netto VAT, która ma zostać zapłacona, zwrócona lub zapisana na konto.

Ponieważ deklaracja VAT składana w ramach tej procedury będzie objęta odliczeniem, proponuje się zmianę art. 369i, stanowiącą, że podatnik dokonuje płatności sumy kwot netto VAT (VAT należny minus VAT podlegający odliczeniu) należnego w każdym państwie członkowskim opodatkowania.

Proponuje się nowy art. 369ia określający warunki, zgodnie z którymi podatnik, który nadpłacił podatek w danym państwie członkowskim opodatkowania, może uzyskać zwrot tego podatku od tego państwa członkowskiego. Proponuje się ponadto nowy art. 369ib, w którym określa się warunki, zgodnie z którymi kwota podlegająca zwrotowi na rzecz podatnika w państwie członkowskim identyfikacji może zostać wykorzystana do zapłaty VAT należnego w państwie członkowskim (państwach członkowskich) opodatkowania.

Proponuje się zmianę art. 369j w celu określenia związku między prawem do odliczenia w ramach procedury szczególnej a procedurami zwrotu określonymi w dyrektywie 86/560/EWG²⁰ w przypadku podatników niemających siedziby w Unii i w dyrektywie 2008/9/WE²¹ w przypadku podatników mających siedzibę w Unii. Przepis ten jest konieczny w celu uniknięcia potencjalnych nadużyć ze strony podatników, którzy korzystaliby z prawa do odliczenia w ramach procedury szczególnej, składając wniosek o zwrot tej samej kwoty naliczonego VAT.

Zasadniczo podatnik ma prawo do odliczenia naliczonego VAT od deklaracji VAT składanych w ramach tej procedury. Jeżeli jednak podatnik korzystający z tej procedury

²⁰ Trzynasta dyrektywa Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty (Dz.U. L 326 z 21.11.1986, s. 40).

²¹ Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 23).

szczególnej nie dostarczał towarów ani nie świadczył usług objętych tą procedurą, w odniesieniu do których VAT stał się wymagalny w państwie członkowskim opodatkowania, w danym okresie rozliczeniowym ani w trzech poprzednich okresach rozliczeniowych w przypadku składania deklaracji kwartalnych albo jedenastu poprzednich okresach rozliczeniowych w przypadku składania deklaracji miesięcznych, podatnik nie może w tym państwie członkowskim opodatkowania odliczać poniesionego VAT w tej deklaracji VAT. Zamiast tego podatnik powinien żądać zwrotu VAT naliczonego w ramach procedury zwrotu w państwie członkowskim, w którym VAT został naliczony.

Odstępstwa: art. 370–390c

W tytule XIII rozdział 1 dyrektywy VAT określono szereg odstępstw, które mogą być stosowane do czasu przyjęcia przepisów docelowych. W przypadku państw będących państwami członkowskimi w dniu 1 stycznia 1978 r. większość odstępstw, które państwa te mogą stosować, wskazano w załączniku X do dyrektywy VAT. Jak wyjaśniono powyżej, niniejszy wniosek stanowi pierwszy krok w procesie wdrożenia docelowego systemu opodatkowania wewnątrznunijnej wymiany handlowej w miejscu przeznaczenia. W ramach tego kroku proponuje się usunięcie tych odstępstw, w przypadku których, gdyby je utrzymano, proponowane zmiany w przepisach dotyczących miejsca dostawy oraz ustalania osoby zobowiązanej do zapłaty podatku VAT prowadziłyby do utrudnień dla podatników i administracji podatkowych.

W szczególności zlikwidowana zostałaby możliwość zastosowania odstępstwa w odniesieniu do towarów, które mogłyby być przedmiotem dostaw wewnątrznunijnych (towarów ruchomych). W przypadku tym dostawca musiałby wiedzieć, w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, w którym mają miejsce dostawy wewnątrznunijne, czy to państwo członkowskie stosuje odstępstwo, czy nie, a jeśli tak, jakie warunki mają zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w zakresie wprowadzenia szczegółowych środków technicznych dotyczących funkcjonowania docelowego systemu VAT dotyczącego opodatkowania wymiany handlowej między państwami członkowskimi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W 1967 r., gdy Rada przyjęła na podstawie dyrektyw Rady 62/227/EWG³ i 67/228/EWG⁴ wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT), podjęto zobowiązanie do ustanowienia docelowego systemu VAT dotyczącego opodatkowania wymiany handlowej między państwami członkowskimi funkcjonującego w podobny sposób, jakby miało to miejsce w jednym państwie członkowskim. Ponieważ nie było odpowiednich warunków politycznych i technicznych do wprowadzenia takiego systemu, po zniesieniu z końcem 1992 r. granic fiskalnych między państwami członkowskimi przyjęto przepisy przejściowe dotyczące VAT. Obowiązująca dyrektywa Rady 2006/112/WE⁵ przewiduje, że te przepisy przejściowe należy zastąpić przepisami docelowymi opartymi, co do zasady, na opodatkowaniu dostaw towarów i świadczenia usług w państwie członkowskim pochodzenia.

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

³ Pierwsza dyrektywa Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1301).

⁴ Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktura i warunki stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1303).

⁵ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- (2) Rada, przy wsparciu Parlamentu Europejskiego⁶ i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷, potwierdziła, że system oparty na miejscu pochodzenia jest niemożliwy do osiągnięcia, i zachęciła Komisję do prowadzenia dogłębnych prac technicznych oraz szerokiego dialogu z państwami członkowskimi w celu dokonania szczegółowej analizy różnych możliwych sposobów wdrożenia zasady miejsca przeznaczenia⁸.
- (3) W planie działania w sprawie VAT⁹ Komisja określa zmiany systemu VAT niezbędne do opracowania dla handlu wewnątrzunijnego takiego systemu, który byłby oparty na opodatkowaniu transgranicznych dostaw towarów w miejscu przeznaczenia. Następnie Rada potwierdziła konkluzje zawarte w planie działania i stwierdziła między innymi, że w jej opinii zasadę kraju pochodzenia, jaką przewiduje się dla docelowego systemu VAT, należy zastąpić zasadą opodatkowania w państwie członkowskim przeznaczenia¹⁰.
- (4) Aby osiągnąć cele określone w przedstawionym przez Komisję planie działania w sprawie VAT, zmiany wymagają przepisy dotyczące wewnątrzunijnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami (B2B), zgodnie ze podejściem stopniowym proponowanym przez Komisję w komunikacie z dnia 4 października 2017 r. dotyczącym działań następnych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT¹¹.
- (5) Aby zapewnić bardziej skuteczny system opodatkowania wewnątrzunijnych dostaw towarów między przedsiębiorcami w państwie członkowskim przeznaczenia, należy znieść obecny system, zgodnie z którym dostawy towarów w państwie członkowskim wyjścia są zwalniane z podatku, a wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów podlegają opodatkowaniu w państwie członkowskim przeznaczenia. Ponieważ zwolnienie takich dostaw i sama koncepcja wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów jako transakcji podlegającej VAT mają zostać zniesione, należy usunąć lub zmienić wszystkie związane z nimi artykuły.
- (6) Aby zapewnić równe traktowanie transakcji krajowych i transakcji wewnątrzunijnych, opodatkowanie podatkiem VAT wewnątrzunijnych transakcji zawieranych między przedsiębiorstwami dotyczących towarów powinno opierać się na pojedynczym zdarzeniu podatkowym, mianowicie wewnątrzunijnej dostawie towarów.
- (7) Aby zapewnić jak najszersze stosowanie zasady miejsca przeznaczenia, definicja wewnątrzunijnej dostawy towarów powinna obejmować, bez żadnego ograniczenia w postaci progu, dostawę do osoby prawnej niebędącej podatnikiem, dostawę do

⁶ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2011 r. w sprawie przyszłości podatku VAT (P7_TA(2011)0436)

⁷ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=PL&reference=P7-TA-2011-0436>
⁸ Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2011 r. w sprawie: „Zielona księga w sprawie przyszłości podatku VAT – W stronę prostszego, solidniejszego i wydajniejszego systemu podatku VAT” <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=celex:52011AE1168>

⁹ Konkluzje Rady w sprawie przyszłości VAT – 3167. posiedzenie Rady do Spraw Gospodarczych i Finansowych, Bruksela, 15 maja 2012 r. (zob. w szczególności pkt B 4)
http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf

¹⁰ Plan działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (COM(2016) 148 final z 7.4.2016).

¹¹ Zob.: <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>
Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczący działań następnych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT „W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje” (COM(2017) 566 final z 4.10.2017).

zwolnionego podatnika, dostawę do podatnika w ramach procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw oraz dostawę do rolnika objętego systemem ryczałtowym.

- (8) Należy zmienić koncepcje wewnątrzunijnej sprzedaży towarów i sprzedaży na odległość towarów przywożonych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, aby uniknąć sytuacji, w której niektóre z tych dostaw nie byłyby objęte nową definicją dostawy wewnątrzunijnej.
- (9) Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie systemu VAT na rynku wewnętrznym, z definicji dostaw wewnątrzunijnych należy wyłączyć dostawy niektórych towarów, w szczególności dostawy towarów z montażem lub instalacją; dostawy towarów w celu zaopatrzenia w paliwo i zaopatrzenia ogólnego niektórych jednostek pływających i statków powietrznych; dostawy towarów w ramach porozumień dyplomatycznych i konsularnych oraz dla niektórych organizacji międzynarodowych, a także dostawy towarów dokonane przez podatnika objętego wspólnym systemem ryczałtowym dla rolników.
- (10) Aby zapewnić opodatkowanie w miejscu przeznaczenia dla wewnątrzunijnych dostaw towarów między przedsiębiorstwami, miejsce wewnątrzunijnej dostawy towarów powinno znajdować się w państwie członkowskim przybycia towarów w momencie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy. Zasada ta nie powinna mieć zastosowania do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków objętych procedurą marży, do dostaw towarów na pokładzie jednostki pływającej, statku powietrznego lub pociągu, dostaw towarów dostarczanych za pośrednictwem systemu gazu ziemnego, dostaw energii elektrycznej oraz dostaw energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, które to dostawy powinny być objęte przepisami szczegółowymi dotyczącymi miejsca dostawy.
- (11) W wyniku zniesienia wewnątrzwspólnotowego nabycia jako zdarzenia podatkowego do celów VAT, należy zmienić obecne przepisy szczególne w odniesieniu do dostaw nowych środków transportu i towarów akcyzowych.
- (12) W celu harmonizacji stosowania tego docelowego systemu w całej Unii należy określić jednolity przepis dotyczący wymagalności VAT w odniesieniu do wewnątrzunijnych dostaw towarów.
- (13) Ogólny przepis dotyczący dostaw towarów, w tym wewnątrzunijnych dostaw towarów, i świadczenia usług powinien przewidywać, że to dostawca jest zobowiązany do zapłaty VAT.
- (14) Aby umożliwić stopniowe przejście na docelowy system dla handlu wewnątrzunijnego, należy przewidzieć wyjątek od przepisu określającego, że dostawca jest zobowiązany do zapłaty VAT w przypadku dostawy towarów, o ile osoba, do której towary są dostarczane, jest podatnikiem certyfikowanym, a dostawca nie ma siedziby w państwie członkowskim opodatkowania. W takim wypadku nabywca powinien być osobą zobowiązaną do zapłaty VAT i powinien rozliczać VAT w ramach mechanizmu odwrotnego obciążenia. Wyjątek ten powinien ograniczyć liczbę transakcji, w przypadku których osoba zobowiązana do zapłaty VAT nie ma siedziby w państwie członkowskim opodatkowania.

- (15) Należy zmienić przepisy dotyczące tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w odniesieniu do towarów ruchomych, aby zapewnić spójność tych przepisów z nowymi przepisami dotyczącymi osoby zobowiązanej do zapłaty VAT w odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów.
- (16) W celu prostego stosowania przepisów dotyczących opodatkowania wewnątrznijnych dostaw towarów dokonywanych przez przedsiębiorstwa państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne działania pozwalające zapewnić identyfikację za pomocą indywidualnego numeru każdego podatnika i każdej osoby prawnej niebędącej podatnikiem, który lub która jest odbiorcą wewnątrznijnych dostaw towarów.
- (17) Aby zapewnić właściwe monitorowanie płatności i odliczenia VAT w związku z wewnątrznijnymi dostawami towarów, wystawianie faktury w odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów powinno być obowiązkowe, a państwa członkowskie nie powinny zezwalać na wystawianie faktury uproszczonej. Faktura powinna być wystawiona zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego dokonywana jest dostawa towaru lub świadczona jest usługa, lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu.
- (18) Aby ograniczyć obciążenie administracyjne dla wymiany handlowej w Unii i ponieważ VAT w odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów byłby skutecznie pobierany przez dostawcę lub rozliczany przez nabywcę, tj. podatnika certyfikowanego, należy znieść obowiązek składania informacji podsumowującej w odniesieniu do tych dostaw.
- (19) W związku ze zmianą systemu opodatkowania wewnątrznijnych dostaw towarów należy dostosować szczególny system ryczałtowy dla rolników w taki sposób, aby ogólny cel systemu był nadal możliwy do osiągnięcia. W związku z wyłączeniem z definicji dostaw wewnątrznijnych dostaw dokonywanych przez rolników w ramach systemu ryczałtowego, miejscem dokonywanej przez nich transgranicznej dostawy towarów między przedsiębiorstwami powinno nadal być miejsce wyjścia towarów; do tych dostaw zastosowanie powinny mieć z kolei stawki ryczałtowanej rekompensaty ustalane przez państwo członkowskie wyjścia.
- (20) Aby ograniczyć obciążenie administracyjne dla przedsiębiorstw, zakres obecnej procedury szczególnej w odniesieniu do podatników mających siedzibę w Unii i świadczących usługi lub dokonujących dostaw niektórych towarów na rzecz konsumentów (dostawy między przedsiębiorcami i konsumentami) należy rozszerzyć na wszystkie dostawy towarów i świadczone usługi, w przypadku których osoba zobowiązana do zapłaty VAT nie ma siedziby w państwie członkowskim, w którym odbywa się dostawa lub świadczona jest usługa. Procedura powinna mieć zastosowanie do dostaw zarówno na rzecz konsumentów, jak i przedsiębiorstw.
- (21) Należy również ograniczyć obciążenie administracyjne dla podatników niemających siedziby w Unii oraz dokonujących dostaw towarów i świadczących usługi, w związku z którymi są zobowiązani do zapłaty VAT w co najmniej jednym państwie członkowskim; w tym celu należy umożliwić im korzystanie z rzeczonyj procedury

szczególnej w przypadku ustanowienia pośrednika. Aby zapewnić właściwe pobieranie podatku, pośrednik ten powinien mieć siedzibę w Unii oraz być zobowiązany do zapłaty VAT i wypełnienia, w imieniu podatnika niemającego siedziby w Unii, obowiązków określonych w ramach procedury.

- (22) Aby podatnicy mogli czerpać pełne korzyści z rynku wewnętrznego, rzeczona procedura szczególna powinna nie tylko umożliwiać dokonywanie deklaracji w związku z transakcjami podlegającymi VAT w państwach członkowskich innych niż te, w których dostawca ma siedzibę, lecz również dokonywanie odliczenia VAT pobranego od tego dostawcy w tych państwach członkowskich.
- (23) W celu zapewnienia spójności obowiązków związanych ze sprawozdawczością VAT nakładanych na duże przedsiębiorstwa, należy zmienić częstotliwość składania deklaracji VAT w ramach opisywanej procedury szczególnej; w tym celu należy nałożyć na podatników korzystających z tej procedury obowiązek składania comiesięcznych deklaracji VAT w ramach procedury, jeżeli ich roczny obrót w Unii przekracza 2 500 000 EUR.
- (24) W celu zbierania odpowiednich informacji od podatnika i zapewnienia właściwego monitorowania opisywanej procedury szczególnej przez organy podatkowe należy zmienić treść deklaracji VAT przesyłanej w ramach procedury, aby uwzględnić rozszerzenie procedury i umożliwić wykonywanie przysługującego prawa do odliczenia.
- (25) Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie tej procedury szczególnej i uniknąć przeszkód dla podatników korzystających z możliwości, jakie oferuje rynek wewnętrzny, należy wprowadzić wspólne przepisy dotyczące sytuacji, w których podatnik nadpłacił podatek w państwie członkowskim identyfikacji lub w państwie członkowskim opodatkowania.
- (26) Ze względu na przejrzystość i aby ograniczyć możliwość wszelkich nadużyć lub oszustw, należy przewidzieć okres, w którym podatnik może nadal odliczyć VAT naliczony w państwie członkowskim w swojej deklaracji składanej w ramach procedury szczególnej, w której to deklaracji nie wykazuje już transakcji, w związku z którymi jest on zobowiązany do zapłaty VAT w tym samym państwie członkowskim. Taki podatnik powinien wraz z upływem tego okresu skorzystać z odpowiednich procedur w celu odzyskania podatku VAT.
- (27) Odstępstwa, określone w tytule XIII rozdział 1, które mają potencjalny charakter transgraniczny, należy usunąć, aby uniknąć nadmiernej złożoności dla podatników i administracji podatkowych.
- (28) W wyniku wprowadzenia, jako nowej koncepcji, wewnątrzunijnej dostawy towarów należy zastąpić termin „Wspólnota” terminem „Unia”, aby zapewnić zaktualizowane i spójne stosowanie tego terminu.
- (29) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, które obejmują wdrożenie docelowego systemu VAT w celu poprawy funkcjonowania przepisów w zakresie VAT w kontekście transgranicznego handlu towarami między przedsiębiorstwami, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą być lepiej osiągnięte na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie

z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹² państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(31) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) uchyla się ust. 1 lit. b);
 - b) uchyla się ust. 2 i 3;
- 2) uchyla się art. 3 i 4;
- 3) art. 5 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 - „1) »Unia« i »terytorium Unii« oznaczają terytoria państw członkowskich, zgodnie z definicją zawartą w pkt 2;
 - 2) »państwo członkowskie« i »terytorium państwa członkowskiego« oznaczają terytorium każdego państwa członkowskiego Unii, do którego ma zastosowanie Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z jego art. 349 i 355, z wyłączeniem terytoriów wymienionych w art. 6 niniejszej dyrektywy;”;
- 4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do następujących terytoriów należących do obszaru celnego Unii:”;
 - b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do następujących terytoriów nienależących do obszaru celnego Unii:”;

¹² Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Poza osobami, o których mowa w ust. 1, za podatnika uznawana jest każda osoba, która okazjonalnie dokonuje dostawy nowego środka transportu wysyłanego lub transportowanego do nabywcy przez sprzedawcę, przez nabywcę albo na rzecz sprzedawcy lub nabywcy, do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego, ale na terytorium Unii.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do celów ust. 2 »środki transportu« oznaczają następujące środki transportu, przeznaczone do przewozu osób lub towarów:

- a) lądowe pojazdy silnikowe, o pojemności silnika przekraczającej 48 centymetrów sześciennych lub których moc przekracza 7,2 kilowata;
- b) jednostki pływające o długości przekraczającej 7,5 metra, z wyjątkiem jednostek pływających przeznaczonych do żeglugi na pełnym morzu i przewożących odpłatnie pasażerów lub jednostek pływających przeznaczonych do celów handlowych, przemysłowych lub rybołówstwa oraz do celów ratowniczych i udzielania pomocy na morzu, jak również jednostek pływających przeznaczonych do rybołówstwa przybrzeżnego;
- c) statki powietrzne, których masa startowa przekracza 1 550 kilogramów, z wyjątkiem statków powietrznych używanych przez linie lotnicze zajmujące się głównie odpłatnym przewozem na trasach międzynarodowych.

Powyższe środki transportu są uważane za »nowe« w następujących przypadkach:

- a) dla lądowych pojazdów silnikowych, w przypadku gdy dostawa odbywa się w terminie sześciu miesięcy od daty ich pierwszego oddania do użytku lub gdy pojazd przejechał nie więcej niż 6 000 km;
- b) dla jednostek pływających, w przypadku gdy dostawa odbywa się w terminie trzech miesięcy od daty ich pierwszego oddania do użytku lub gdy jednostka pływająca nie przepłynęła więcej niż 100 godzin;
- c) dla statków powietrznych, w przypadku gdy dostawa odbywa się w terminie trzech miesięcy od daty ich pierwszego oddania do użytku lub gdy całkowity czas lotów wynosi nie więcej niż 40 godzin.

Państwa członkowskie określają warunki, na podstawie których dane, o których mowa w akapicie drugim, mogą zostać stwierdzone.”;

6) w art. 12 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą uznać za podatnika każdego, kto okazjonalnie dokonuje jakiegokolwiek z następujących transakcji:”;

7) dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Artykuł 13a

1. Każdy podatnik, który ma siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu na terytorium Unii i który w ramach swojej działalności gospodarczej dokonuje lub zamierza dokonywać, jako dostawca lub jako nabywca, którychkolwiek z transakcji, o których mowa w art. 14 ust. 4 pkt 3 oraz art. 17a, 38 lub 39, może zwrócić się z wnioskiem do organów podatkowych o przyznanie mu statusu podatnika certyfikowanego.

Organy podatkowe przyznają ten status wnioskodawcy, jeżeli spełnione są kryteria określone w ust. 2, chyba że wnioskodawca jest wyłączony z takiej certyfikacji na mocy ust. 3.

Jeżeli wnioskodawca jest podatnikiem, któremu przyznano status upoważnionego przedsiębiorcy na potrzeby celne, kryteria określone w ust. 2 uznaje się za spełnione.

2. Przyznanie statusu podatnika certyfikowanego wymaga spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich poniższych kryteriów:

- a) braku poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów podatkowych i przepisów prawa celnego, jak również braku skazania za poważne przestępstwo związane z działalnością gospodarczą wnioskodawcy;
 - b) wykazania przez wnioskodawcę, iż posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów zapewniony poprzez system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową, co umożliwia przeprowadzanie właściwych kontroli podatkowych, lub poprzez wiarygodną lub certyfikowaną ścieżkę audytu wewnętrznego;
 - c) dowodu wypłacalności finansowej wnioskodawcy, którą uznaje się za udowodnioną, gdy wnioskodawca ma dobrą sytuację finansową pozwalającą mu na wypełnianie zobowiązań, stosownie do rodzaju prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, lub gdy posiada gwarancje udzielone przez zakład ubezpieczeń lub inną instytucję finansową lub przez inne wiarygodne gospodarczo osoby trzecie.
3. Następujący podatnicy nie mogą uzyskać statusu podatnika certyfikowanego:
- a) podatnicy objęci wspólnym systemem ryczałtu dla rolników;

- b) podatnicy objęci zwolnieniem dla małych przedsiębiorstw przewidzianym w tytule XII rozdział 1 sekcja 2;
- c) podatnicy dokonujący dostaw towarów lub świadczenia usług, z tytułu których nie mają oni prawa do odliczenia VAT;
- d) podatnicy okazjonalnie dokonujący dostawy nowego środka transportu w rozumieniu art. 9 ust. 2 lub prowadzący okazjonalną działalność w rozumieniu art. 12.

Podatnicy, o których mowa w lit. a)–d), mogą jednak uzyskać status podatnika certyfikowanego w odniesieniu do innych rodzajów działalności gospodarczej, które prowadzą.

4. Podatnik, który ubiega się o status podatnika certyfikowanego, musi dostarczyć organom podatkowym wszystkie wymagane przez nie informacje, aby umożliwić im podjęcie decyzji.

Na potrzeby przyznania tego statusu podatkowego organy podatkowe oznaczają organy podatkowe:

- a) tego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma siedzibę działalności gospodarczej;
- b) tego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w którym są prowadzone lub dostępne główne księgi rachunkowe wnioskodawcy do celów podatkowych na terytorium Unii, jeżeli wnioskodawca ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Unii, ale posiada co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na obszarze Unii;
- c) tego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, jeżeli wnioskodawca nie posiada siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

5. W przypadku odrzucenia wniosku organy podatkowe przekazują wnioskodawcy decyzję wraz z uzasadnieniem odmowy. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawca miał prawo odwołania się od ewentualnej decyzji o odrzuceniu wniosku.

6. Podatnik, który uzyskał status podatnika certyfikowanego, niezwłocznie informuje organy podatkowe o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, a mogących wpływać na dalsze obowiązywanie tego statusu. Organy podatkowe cofają status podatkowy, jeżeli kryteria określone w ust. 2 nie są już spełnione.

7. Status podatnika certyfikowanego w jednym państwie członkowskim jest uznawany przez organy podatkowe wszystkich państw członkowskich.”;

8) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) »wewnątrzunijna sprzedaż towarów na odległość« oznacza dostawy towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz – w tym wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów – z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) dostawa towarów dokonywana jest do osoby niebędącej podatnikiem innej niż osoba prawna niebędąca podatnikiem;
 - b) dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami dostarczonymi po montażu lub instalacji, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, przez dostawcę lub w jego imieniu;
 - 2) »sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich« oznacza dostawy towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rzecz – w tym także wtedy, gdy dostawca uczestniczy pośrednio w transporcie lub wysyłce towarów – z terytorium trzeciego lub z państwa trzeciego do nabywcy w państwie członkowskim, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) dostawa towarów dokonywana jest do osoby niebędącej podatnikiem innej niż osoba prawna niebędąca podatnikiem;
 - b) dostarczane towary nie są nowymi środkami transportu ani towarami dostarczonymi po montażu lub instalacji, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, przez dostawcę lub w jego imieniu;
 - 3) »wewnątrzunijna dostawa towarów« oznacza dostawę towarów, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) dostawa towarów dokonywana jest przez podatnika do podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem;
 - b) towary są wysyłane lub transportowane przez dostawcę lub nabywcę lub na jego rzecz na terytorium Unii z jednego państwa członkowskiego do drugiego.”;
- b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Za wewnątrzunijną dostawę towarów nie uznaje się:

- a) dostawy towarów z montażem lub instalacją, z próbnym uruchomieniem lub bez niego, zgodnie z art. 36;
- b) dostawy towarów zwolnionych zgodnie z art. 148 lub 151;
- c) dostawy towarów przez podatnika objętego wspólnym systemem ryczałtu dla rolników.”;

9) art. 14a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów na terytorium Unii przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Unii do osoby niebędącej podatnikiem, uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, otrzymał i dokonał dostawy tych towarów samodzielnie.”;

10) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przemieszczenie przez podatnika towarów stanowiących część majątku jego przedsiębiorstwa do innego państwa członkowskiego uznaje się za odpłatną wewnątrzunijną dostawę towarów.

»Przemieszczenie do innego państwa członkowskiego« oznacza każdą wysyłkę lub transport rzeczowego majątku ruchomego przez podatnika lub na jego rzecz, do celów działalności jego przedsiębiorstwa, do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego, w którym ten majątek się znajduje, jednakże na terytorium Unii.”;

b) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dostawy towarów dokonanej przez podatnika na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu, na warunkach przewidzianych w art. 33, 35a lub 35b;”;

c) ust. 2 lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) dostawy gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Unii lub jakiejkolwiek sieci połączonej z takim systemem, dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, na warunkach przewidzianych w art. 38 i 39;

e) dostawy towarów dokonanej przez podatnika na terytorium państwa członkowskiego, na warunkach przewidzianych w art. 146, 147, 148, 151 lub 152;”;

11) dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

1. Przemieszczenia przez podatnika towarów stanowiących część majątku jego przedsiębiorstwa do innego państwa członkowskiego w ramach korzystania z magazynu konsygnacyjnego nie uznaje się za odpłatną wewnątrzunijną dostawę towarów.

2. Do celów niniejszego artykułu uznaje się, że korzystanie z magazynu konsygnacyjnego ma miejsce, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) podatnik certyfikowany wysyła lub transportuje towary do innego państwa członkowskiego w celu dostarczenia ich na późniejszym etapie, po ich przybyciu, do innego podatnika certyfikowanego, którego tożsamość i numer identyfikacyjny VAT są już znane w momencie rozpoczęcia transportu;
- b) podatnik certyfikowany wysyłający lub transportujący towary nie ma siedziby w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane;
- c) podatnik certyfikowany nabywający towary na późniejszym etapie, po ich przybyciu, jest zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim, do którego towary są przemieszczane;
- d) podatnik certyfikowany wysyłający lub transportujący towary zarejestrował wysyłkę lub transport w ewidencji, o której mowa w art. 243 ust. 3.

3. Jeżeli warunki ust. 2 są spełnione, w momencie przekazania prawa do rozporządzania towarami podatnikowi certyfikowanemu, o którym mowa w lit. c) tego ustępu, za miejsce wewnątrzunijnej dostawy towarów uważa się państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub transportowane.”;

- 12) dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Artykuł 18a

Za odpłatną dostawę towarów uznaje się wykorzystanie przez siły zbrojne państwa będącego członkiem Traktatu Północnoatlantyckiego, do ich użytku lub do użytku towarzyszących im pracowników cywilnych, towarów, które nie zostały przez te siły zbrojne nabyte na ogólnych zasadach regulujących opodatkowanie na rynku krajowym państwa członkowskiego, jeżeli import tych towarów nie podlegałby zwolnieniu przewidzianemu w art. 143 ust. 1 lit. h).”;

- 13) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

W przypadku przekazania, odpłatnie lub nieodpłatnie lub jako aportu do spółki całości lub części majątku, państwa członkowskie uznają, że dostawa towarów nie miała miejsca i że w takim przypadku osoba, której przekazano towary, jest traktowana jako następca prawny przekazującego.

W przypadkach gdy odbiorca nie podlega w pełni opodatkowaniu, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji. Przyjmują także wszelkie niezbędne środki, aby zapobiec uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania poprzez wykorzystanie przepisów niniejszego artykułu.”;

- 14) w tytule IV uchyla się rozdział 2;
- 15) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

»Import towarów« oznacza wprowadzenie na terytorium Unii towarów, które nie znajdują się w swobodnym obrocie w rozumieniu art. 29 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Poza czynnością, o której mowa w akapicie pierwszym, za import towarów uznaje się wprowadzenie na terytorium Unii towarów znajdujących się w swobodnym obrocie pochodzących z terytorium trzeciego stanowiącego część terytorium celnego Unii.”;

- 16) w tytule V, rozdział 1, sekcja 2 przed art. 32 dodaje się nagłówek podsekcji 1 w brzmieniu:

„Podsekcja 1 Zasada ogólna”;

- 17) w tytule V, rozdział 1, sekcja 2 przed art. 33 dodaje się nagłówek podsekcji 2 w brzmieniu:

„Podsekcja 2 Przepisy szczególne”;

- 18) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Za miejsce dostawy wewnątrzunijnej sprzedaży towarów na odległość uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.

2. Za miejsce dostawy w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.

3. Za miejsce dostawy w przypadku sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich do państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów uznaje się to państwo członkowskie, pod warunkiem że VAT z tytułu tych towarów ma zostać zadeklarowany w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4.”;

- 19) uchyla się art. 35;
- 20) dodaje się art. 35a, 35b, 35c i 35d w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Za miejsce wewnątrznijnej dostawy towarów uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu do nabywcy.

Artykuł 35b

Za miejsce dostawy nowych środków transportu dokonywanej do osoby niebędącej podatnikiem innej niż osoba prawna niebędąca podatnikiem, w przypadku gdy towary są wysyłane lub transportowane z jednego państwa członkowskiego do drugiego, uznaje się miejsce, w którym towary te znajdują się w momencie zakończenia ich wysyłki lub transportu.

Artykuł 35c

Na zasadzie odstępstwa przepisy art. 33 i 35a nie mają zastosowania do dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków, określonych w art. 311 ust. 1 pkt 1–4 i podlegających opodatkowaniu VAT zgodnie z procedurą szczególną.

Artykuł 35d

Dla celów art. 35a i 35b, w przypadku gdy miejsce rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów znajduje się na terytorium trzecim lub w państwie trzecim, a dostawa dokonywana przez importera wskazanego lub uznanego zgodnie z art. 201 za osobę zobowiązaną do zapłaty VAT lub dalsza dostawa obejmuje transport lub wysyłkę towarów kończące się w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie importu, towary uznaje się za transportowane lub wysyłane z państwa członkowskiego importu.”;

- 21) w tytule V, rozdział 1, sekcja 2 dodaje się art. 36a w brzmieniu:

„Artykuł 36a

1. W przypadku dostaw towarów w ramach sytuacji transakcji łańcuchowej transport lub wysyłkę z jednego państwa członkowskiego do drugiego zgodnie z art. 14 ust. 4 pkt 3 lit. b) przypisuje się do dostawy dokonywanej przez dostawcę na rzecz podmiotu pośredniczącego, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) podmiot pośredniczący przekazuje dostawcy nazwę państwa członkowskiego przybycia towarów;
- b) podmiot pośredniczący jest zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim innym niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów.

2. Jeżeli którykolwiek z warunków określonych w ust. 1 nie jest spełniony, w sytuacji transakcji łańcuchowej transport lub wysyłkę z jednego państwa

członkowskiego do drugiego zgodnie z art. 14 ust. 4 pkt 3 lit. b) przypisuje się do dostawy dokonywanej przez podmiot pośredniczący do nabywcy.

3. Dla celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

- a) »sytuacja transakcji łańcuchowej« oznacza sytuację, w której kolejne dostawy tych samych towarów przez podatników prowadzą do pojedynczego transportu lub pojedynczej wysyłki tych towarów z jednego państwa członkowskiego do drugiego i w której zarówno podmiot pośredniczący, jak i dostawca są podatnikami certyfikowanymi;
- b) »podmiot pośredniczący« oznacza dostawcę w łańcuchu innego niż pierwszy dostawca, który wysyła lub transportuje towar samodzielnie lub przez osobę trzecią w jego imieniu;
- c) »dostawca« oznacza podatnika w łańcuchu, który dostarcza towary podmiotowi pośredniczącemu;
- d) »nabywca« oznacza podatnika, któremu podmiot pośredniczący dostarcza towary w łańcuchu.”;

22) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

1. W przypadku dostaw towarów na pokładzie jednostki pływającej, statku powietrznego lub pociągu podczas części przewozu osób wykonywanej na terytorium Unii za miejsce dostawy uznaje się miejsce rozpoczęcia przewozu osób.

2. Dla celów ust. 1 »część przewozu osób wykonywana na terytorium Unii« oznacza część przewozu, która odbywa się bez postoju poza terytorium Unii, od miejsca rozpoczęcia do miejsca zakończenia przewozu osób.

»Miejsce rozpoczęcia przewozu osób« oznacza pierwsze planowane miejsce przyjęcia na pokład pasażerów na terytorium Unii, w stosownym przypadku po postoju poza terytorium Unii.

»Miejsce zakończenia przewozu osób« oznacza ostatnie na terytorium Unii planowane miejsce opuszczenia pokładu przez pasażerów, którzy weszli na pokład na terytorium Unii, w stosownym przypadku przed postojem poza terytorium Unii.

W przypadku podróży w obie strony powrotny odcinek podróży uznawany jest za oddzielny przewóz.

3. Państwa członkowskie mogą zwolnić lub utrzymać zwolnienie, z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie, dla dostaw towarów przeznaczonych do konsumpcji na pokładzie, których miejsce opodatkowania zostało określone zgodnie z ust. 1.”;

23) art. 38 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku dostawy do podatnika-pośrednika gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Unii lub jakiejkolwiek sieci połączonej z takim systemem dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym ten podatnik-pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego dostarczane są towary lub, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.”;

- 24) art. 39 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku dostawy gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Unii lub jakiejkolwiek sieci połączonej z takim systemem dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, jeżeli taka dostawa nie jest objęta art. 38, za miejsce dostawy uznaje się miejsce, w którym nabywca faktycznie wykorzystuje i konsumuje te towary.”;

- 25) w tytule V uchyla się rozdział 2;

- 26) art. 49 i art. 50 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 49

Miejscem świadczenia usług transportu towarów innych niż wewnątrzunijny transport towarów na rzecz osób niebędących podatnikami jest miejsce, w którym odbywa się transport, biorąc pod uwagę pokonywane odległości.

Artykuł 50

Miejscem świadczenia usług wewnątrzunijnego transportu towarów na rzecz osób niebędących podatnikami jest miejsce rozpoczęcia transportu.”;

- 27) art. 51 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„»Wewnątrzunijny transport towarów« oznacza każdy transport towarów, w przypadku gdy miejsce rozpoczęcia i miejsce zakończenia transportu znajdują się na terytorium dwóch różnych państw członkowskich.”;

- 28) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 52

Państwa członkowskie nie muszą nakładać VAT na ten odcinek wewnątrzunijnego transportu towarów na rzecz osób niebędących podatnikami, który odbywa się szlakiem wodnym znajdującym się poza terytorium Unii.”;

- 29) art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 55

Miejscem świadczenia usług restauracyjnych i cateringowych, innych niż faktycznie świadczone na pokładzie jednostek pływających, statków powietrznych lub pociągów w trakcie części przewozu osób wykonywanej na terytorium Unii, jest miejsce, w którym usługi są faktycznie świadczone.”;

- 30) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 57

1. Miejscem świadczenia usług restauracyjnych i cateringowych, które są faktycznie wykonywane na pokładach statków, statków powietrznych lub pociągów podczas części przewozu osób wykonywanej na terytorium Unii, jest miejsce rozpoczęcia przewozu osób.

2. Dla celów ust. 1 »część przewozu osób wykonywana na terytorium Unii« oznacza część przewozu, która odbywa się bez postoju poza terytorium Unii, od miejsca rozpoczęcia do miejsca zakończenia przewozu osób.

»Miejsce rozpoczęcia przewozu osób« oznacza pierwsze planowane miejsce przyjęcia na pokład pasażerów na terytorium Unii, w stosownym przypadku po postoju poza terytorium Unii.

»Miejsce zakończenia przewozu osób« oznacza ostatnie na terytorium Unii planowane miejsce opuszczenia pokładu przez pasażerów, którzy weszli na pokład na terytorium Unii, w stosownym przypadku przed postojem poza terytorium Unii.

W przypadku podróży w obie strony powrotny odcinek podróży uznawany jest za oddzielny przewóz.”;

- 31) w tytule V, rozdział 3, sekcja 3 nagłówek podsekcji 9 otrzymuje brzmienie:

„Podsekcja 9

Świadczenie usług na rzecz osób niebędących podatnikami spoza Unii”;

- 32) w art. 59 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

- a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Miejscem świadczenia następujących usług na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu poza terytorium Unii jest miejsce, w którym osoba ta ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.”;

- b) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) zapewnienie dostępu do systemu gazowego znajdującego się na terytorium Unii lub do jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem, do systemu energii elektrycznej lub do sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej lub usługi transportu lub przesyłu poprzez te systemy lub

sieci, a także świadczenie innych usług bezpośrednio z nimi związanych.”;

33) art. 59a lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

- „a) miejsce świadczenia wszystkich takich usług lub niektórych z nich, w przypadku gdy znajduje się ono na ich terytorium, za znajdujące się poza terytorium Unii, jeżeli faktyczne użytkowanie i wykorzystanie usług ma miejsce poza terytorium Unii;
- b) miejsce świadczenia wszystkich takich usług lub niektórych z nich, w przypadku gdy znajduje się ono poza terytorium Unii, za znajdujące się na ich terytorium, jeżeli faktyczne użytkowanie i wykorzystanie usług ma miejsce na ich terytorium.”;

34) w tytule V nagłówek rozdziału 3a otrzymuje brzmienie:

**„PRÓG DLA PODATNIKÓW DOSTARCZAJĄCYCH TOWARY,
KTÓRYCH DOSTAWY OBJĘTE SĄ ART. 33 UST. 1, ORAZ
ŚWIADCZĄCYCH USŁUGI, KTÓRYCH ŚWIADCZENIE OBJĘTE
JEST ART. 58”;**

35) w art. 59c wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Art. 33 ust. 1 oraz art. 58 nie stosuje się przy spełnieniu następujących warunków:”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, na terytorium którego znajdują się towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu lub w którym podatnicy świadczący usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze radiowe i telewizyjne oraz usługi świadczone drogą elektroniczną mają siedzibę, przyznaje podatnikom dokonującym dostaw lub świadczącym usługi, którzy kwalifikują się na mocy ust. 1, prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określane zgodnie z art. 33 ust. 1 i art. 58, który to wybór w każdym przypadku obejmuje okres dwóch lat kalendarzowych.”;

36) art. 60 i art. 61 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 60

Miejscem importu towarów jest państwo członkowskie, na którego terytorium znajdują się towary w momencie ich wprowadzenia do Unii.

Artykuł 61

W drodze odstępstwa od art. 60, w przypadku gdy towary, które nie znajdują się w swobodnym obrocie, zostają objęte z chwilą ich wprowadzenia do Unii jedną z procedur lub sytuacji, o których mowa w art. 156, lub procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub procedurą tranzytu zewnętrznego, miejscem importu takich towarów jest państwo członkowskie, na terytorium którego towary przestają podlegać tym procedurom lub sytuacjom.

Podobnie, w przypadku gdy towary znajdujące się w swobodnym obrocie zostają objęte z chwilą ich wprowadzenia do Unii jedną z procedur lub sytuacji, o których mowa w art. 276 i 277, miejscem ich importu jest państwo członkowskie, na którego terytorium towary te przestają podlegać tym procedurom lub sytuacjom.”;

37) art. 64 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wewnątrzunijne dostawy towarów wykonywane w sposób ciągły przez okres dłuższy niż jeden miesiąc kalendarzowy uważa się za dokonane po upływie każdego miesiąca kalendarzowego do czasu zakończenia dostawy towarów.”;

38) art. 66 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Odstępstwo przewidziane w akapicie pierwszym nie ma jednak zastosowania do świadczenia usług, w odniesieniu do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty VAT zgodnie z art. 196, do wewnątrzunijnych dostaw towarów oraz do dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35b.”;

39) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 67

W odniesieniu do wewnątrzunijnych dostaw towarów oraz dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35b VAT staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury lub z upływem terminu, o którym mowa w art. 222 akapit pierwszy, jeżeli do tego czasu nie wystawiono faktury.

Art. 64 ust. 1, art. 64 ust. 2 akapit trzeci i art. 65 nie mają jednak zastosowania do wewnątrzunijnych dostaw towarów oraz do dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35b.”;

40) w tytule VI uchyla się rozdział 3;

41) art. 71 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy towary zostają objęte z chwilą ich wprowadzenia do Unii jedną z procedur lub sytuacji, o których mowa w art. 156, 276 i 277, lub procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych lub procedurą tranzytu zewnętrznego, zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce, a VAT staje się wymagalny dopiero w momencie, gdy towary przestają podlegać tym procedurom lub sytuacjom.”;

- 42) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 76

W odniesieniu do wewnątrzunijnych dostaw towarów polegających na przemieszczeniu do innego państwa członkowskiego podstawą opodatkowania jest cena nabycia towarów lub towarów podobnych lub, w przypadku braku ceny nabycia, koszt wytworzenia, określone w momencie przemieszczenia tych towarów.”;

- 43) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 78

1. Do podstawy opodatkowania wlicza się następujące elementy:

- a) podatki, cła, opłaty i inne należności, z wyjątkiem samego VAT;
- b) koszty dodatkowe, takie jak koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia, pobierane przez dostawcę lub usługodawcę od nabywcy lub usługobiorcy.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) cła obejmują akcyzę należną w państwie członkowskim, w którym wewnątrzunijna dostawa towarów podlegających akcyzie ma miejsce zgodnie z art. 35a.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie mogą uznać koszty objęte odrębną umową za koszty dodatkowe.

2. W przypadku gdy po dokonaniu wewnątrzunijnej dostawy towarów dostawca otrzyma zwrot akcyzy zapłaconej w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, podstawa opodatkowania zostaje odpowiednio obniżona w państwie członkowskim, w którym wewnątrzunijna dostawa towarów podlegających akcyzie ma miejsce zgodnie z art. 35a.

3. Do celów niniejszej dyrektywy »wyroby podlegające akcyzie« oznaczają produkty energetyczne, alkohol i napoje alkoholowe oraz wyroby tytoniowe, o których mowa w art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE (*), z wyjątkiem gazu dostarczanego za pośrednictwem systemu gazu ziemnego znajdującego się na terytorium Unii lub jakiegokolwiek sieci połączonej z takim systemem.

(*) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12).”;

- 44) w tytule VII uchyla się rozdział 3;

- 45) art. 85 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 85

W odniesieniu do importu towarów podstawą opodatkowania jest wartość celna określona zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi.”;

46) art. 86 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) koszty dodatkowe, takie jak koszty prowizji, opakowania, transportu i ubezpieczenia, poniesione do pierwszego miejsca przeznaczenia znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego importu, jak również koszty dodatkowe wynikające z transportu do innego miejsca przeznaczenia znajdującego się na terytorium Unii, jeżeli miejsce to jest znane w momencie wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.”;

47) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 88

Gdy towary zostały czasowo wywiezione poza terytorium Unii i ponownie przywiezione po, wykonanej poza Unią, naprawie, przetworzeniu, dostosowaniu, obróbce lub przeróbce, państwa członkowskie czynią kroki w celu zapewnienia opodatkowania tych towarów do celów VAT w taki sam sposób jak w przypadku, gdyby naprawa, przetworzenie, dostosowanie, obróbka lub przeróbka zostały dokonane na ich terytorium.”;

48) w art. 91 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy kwoty stosowane do określenia podstawy opodatkowania z tytułu importu są wyrażone w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym następuje określenie tej wartości, kurs wymiany określa się zgodnie z przepisami prawa unijnego obowiązującymi w zakresie obliczania wartości celnej.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do niektórych transakcji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub niektórych kategorii podatników państwa członkowskie mogą jednak stosować kurs wymiany ustalony zgodnie z przepisami prawa unijnego obowiązującymi w zakresie obliczania wartości celnej.”;

49) art. 93 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadkach wewnątrzunijnej dostawy towarów.”;

50) uchyla się art. 94;

51) art. 131 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 131

Zwolnienia przewidziane w rozdziałach 2–9 stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych i na warunkach ustalanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania tych zwolnień oraz zapobieżenia wszelkim możliwym przypadkom uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania i nadużyć.”;

- 52) w tytule IX nagłówek rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

**„ZWOLNIENIA DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH
WEWNĄTRZUNIJNYCH TRANSPORTÓW TOWARÓW”;**

- 53) w tytule IX rozdział 4 uchyla się sekcje 1 i 2;
54) w tytule IX rozdział 4 skreśla się nagłówek sekcji 3;
55) art. 142 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 142

Państwa członkowskie zwalniają świadczenie usług wewnątrzunijnego transportu towarów z przeznaczeniem dla wysp lub pochodzących z wysp tworzących autonomiczne regiony Azorów i Madery, a także świadczenie usług transportu towarów między tymi wyspami.”;

- 56) w art. 143 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) ostateczny import towarów określony w dyrektywach Rady 2007/74/WE (*), 2009/132/WE (**) i 2006/79/WE (***);

c) ostateczny import towarów znajdujących się w swobodnym obrocie pochodzących z terytorium trzeciego stanowiącego część terytorium celnego Unii, które mogłyby korzystać ze zwolnienia, o którym mowa w lit. b), gdyby zostały zaimportowane w rozumieniu art. 30 akapit pierwszy;”;

- b) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) import towarów wysyłanych lub transportowanych z terytorium trzeciego lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego innego niż państwo zakończenia wysyłki lub transportu towarów, w przypadku gdy dostawa tych towarów, dokonana przez importera wyznaczonego lub uznanego za osobę zobowiązaną do zapłaty VAT zgodnie z art. 201, stanowi wewnątrzunijną dostawę towarów;”;

- c) ust. 1 lit. fa) otrzymuje brzmienie:

„fa) import towarów przez instytucje Unii, Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Europejski Bank Inwestycyjny lub przez organy utworzone przez Unię Europejską, do których ma zastosowanie Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii, w granicach i na warunkach określonych w tym protokole i umowach dotyczących jego wykonania lub w porozumieniach dotyczących ich siedzib, w szczególności w zakresie, w jakim nie prowadzi to do zakłócenia konkurencji;”;

d) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 lit. d) ma zastosowanie w przypadkach, gdy po imporcie towarów następuje wewnątrznijna dostawa towarów, tylko wówczas, gdy w chwili importu importer przedstawił właściwym organom państwa członkowskiego importu co najmniej następujące informacje:”;

e) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) numer identyfikacyjny VAT klienta, któremu dostarczany jest towar, wydany w innym państwie członkowskim, lub swój numer identyfikacyjny VAT w przypadku przemieszczania zgodnie z art. 17 ust. 1;

(*) Dyrektywa Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państw trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (Dz.U. L 346 z 29.12.2007, s. 6).

(**) Dyrektywa Rady 2009/132/WE z dnia 19 października 2009 r. określająca zakres stosowania art. 143 lit. b) i c) dyrektywy 2006/112/WE w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej przy ostatecznym imporcie niektórych towarów (tekst jednolity) (Dz.U. L 292 z 10.11.2009, s. 5).

(***) Dyrektywa Rady 2006/79/WE dnia 5 października 2006 r. w sprawie zwolnienia od podatku przy przywozie z państw trzecich małych partii towarów o charakterze niehandlowym (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 286 z 17.10.2006, s. 15).”;

57) art. 145 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą dostosowywać przepisy krajowe tak, aby zminimalizować zakłócenia konkurencji, a w szczególności, aby uniknąć przypadków nieopodatkowania lub podwójnego opodatkowania na terytorium Unii.”;

58) art. 146 ust. 1 lit. a)–d) otrzymują brzmienie:

„a) dostawy towarów wysyłanych lub transportowanych przez sprzedawcę lub na jego rzecz poza terytorium Unii;

- b) dostawy towarów wysyłanych lub transportowanych poza terytorium Unii przez nabywcę lub na rzecz nabywcy niemającego siedziby na danym terytorium, z wyłączeniem towarów transportowanych przez samego nabywcę do celów wyposażenia lub zaopatrzenia w paliwo i ogólnego zaopatrzenia statków rekreacyjnych oraz samolotów turystycznych lub wszelkich innych środków transportu służących do celów prywatnych;
- c) dostawy towarów do uznanych organizacji wywożących te towary poza terytorium Unii w ramach działalności humanitarnej, dobroczynnej lub edukacyjnej prowadzonej poza Unią;
- d) świadczenie usług polegających na pracach, których przedmiotem jest rzecz ruchoma nabyta lub importowana w celu przeprowadzenia takich prac na terytorium Unii oraz wysłana lub przetransportowana poza terytorium Unii przez usługodawcę lub usługobiorcę niemającego siedziby na danym terytorium, lub na rzecz jednego z nich;”;

59) w art. 147 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) podróżny nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Unii;

b) towary zostaną przetransportowane poza terytorium Unii przed końcem trzeciego miesiąca następującego po miesiącu, w którym dostawa została dokonana;”;

- b) w ust. 2 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„2. Do celów ust. 1 przez »podróżnego niemającego siedziby w Unii« rozumie się podróżnego, którego stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu nie znajduje się na terytorium Unii. W takim przypadku przez »stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu« rozumie się miejsce wskazane jako takie w paszporcie, dowodzie osobistym lub każdym innym dokumencie potwierdzającym tożsamość uznanym za ważny przez państwo członkowskie, na którego terytorium odbywa się dostawa.

Dowód eksportu stanowi faktura lub inny zastępujący ją dokument potwierdzony przez urząd celny, przez który towary zostały wywiezione z Unii.”;

60) art. 151 ust. 1 lit. aa) otrzymuje brzmienie:

„aa) dostawy towarów lub świadczenie usług na rzecz instytucji Unii, Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Europejskiego Banku Inwestycyjnego lub na rzecz organów utworzonych przez Wspólnoty, do których ma zastosowanie Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, w granicach i na warunkach określonych w tym protokole i umowach dotyczących jego wykonania lub w porozumieniach dotyczących ich siedzib, w szczególności w zakresie, w jakim nie prowadzi to do zakłócenia konkurencji;”;

- 61) art. 153 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zwalniają usługi świadczone przez pośredników działających w imieniu i na rzecz osoby trzeciej, jeśli pośredniczą oni w transakcjach, o których mowa w rozdziałach 6, 7 i 8, lub w transakcjach dokonywanych poza terytorium Unii.”;

- 62) art. 154 i art. 155 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 154

Do celów niniejszej sekcji »składy inne niż celne« oznaczają, w odniesieniu do towarów podlegających akcyzie, miejsca określone jako składy podatkowe w art. 4 pkt 11 dyrektywy 2008/118/WE oraz, w odniesieniu do towarów niepodlegających akcyzie, miejsca określone jako takie przez państwa członkowskie.

Artykuł 155

Bez uszczerbku dla innych unijnych przepisów podatkowych i po konsultacji z Komitetem ds. VAT państwa członkowskie mogą przedsięwziąć szczególne środki mające na celu zwolnienie wszystkich lub niektórych transakcji, o których mowa w niniejszej sekcji, pod warunkiem że celem tych środków nie jest ostateczne użycie lub ostateczna konsumpcja oraz że kwota VAT należna w chwili, gdy procedury lub sytuacje, o których mowa w niniejszej sekcji, przestają obowiązywać, odpowiada kwocie podatku, która byłaby należna, gdyby każda z tych transakcji została opodatkowana na terytorium tych państw.”;

- 63) art. 156 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Miejscami, o których mowa w ust. 1, są miejsca określone jako takie w obowiązujących unijnych przepisach celnych.”;

- 64) art. 158 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) gdy towary są przeznaczone dla podatników na potrzeby dokonywania dostaw dla podróżnych na pokładzie statków powietrznych lub jednostek pływających w czasie lotu lub podróży morskiej, w przypadku gdy miejsce zakończenia podróży znajduje się poza Unią.”;

- 65) art. 161 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dostawy towarów, o których mowa w art. 30 akapit drugi, jeżeli towary te pozostają objęte procedurą unijnego tranzytu wewnętrznego, o której mowa w art. 276.”;

- 66) uchyla się art. 162;

- 67) w art. 164 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

- „a) import i dostawy towarów dla podatnika z zamiarem ich wyeksportowania poza Unię w stanie nieprzetworzonym lub po ich przetworzeniu,”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Zwolnienie nie ma zastosowania do wewnątrzunijnych dostaw towarów, jeżeli dostawca, zobowiązany do zapłaty VAT, korzysta z procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 w odniesieniu do deklarowania i zapłaty podatku od tych dostaw.”;
- 68) uchyla się art. 165;
- 69) w art. 168 wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) VAT należnego od transakcji uznanych za dostawy towarów lub świadczenie usług zgodnie z art. 17 ust. 1, art. 18 lit. a) i art. 27,”;
- b) uchyla się lit. c) i d);
- 70) art. 169 lit. b) oraz c) otrzymują brzmienie:
- „b) transakcji podatnika, które są zwolnione zgodnie z art. 142 lub 144, art. 146–149, art. 151, 152, 153 lub 156, art. 157 ust. 1 lit. b), art. 158–161 lub art. 164;
- c) transakcji podatnika, które są zwolnione zgodnie z art. 135 ust. 1 lit. a)–f), jeżeli nabywca ma siedzibę poza Unią lub jeżeli transakcje te są bezpośrednio związane z towarami, które mają być przedmiotem eksportu poza Unię.”;
- 71) art. 170 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) transakcji, z tytułu których podatek jest płatny wyłącznie przez nabywcę lub usługobiorcę zgodnie z art. 194, 196 lub 199.”;
- 72) w art. 171 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Zwrot VAT podatnikom niemającym siedziby na terytorium Unii odbywa się zgodnie ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi określonymi w dyrektywie 86/560/EWG.
- Podatnicy, o których mowa w art. 1 dyrektywy 86/560/EWG, a którzy w państwie członkowskim, w którym nabywają towary i usługi lub importują towary podlegające VAT, dokonali wyłącznie dostaw towarów lub świadczenia usług na rzecz osoby wyznaczonej jako zobowiązana do zapłaty VAT zgodnie z art. 194, 196 lub 199, są również uznawani, do celów stosowania powyższej dyrektywy, za podatników niemających siedziby na terytorium Unii.”;
- b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zafakturowanych kwot VAT w odniesieniu do towarów, których dostawa jest, lub może być, zwolniona na mocy art. 146 ust. 1 lit. b).”;

73) art. 171a akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą – zamiast przyznania zwrotu VAT zgodnie z dyrektywą 86/560/EWG lub 2008/9/WE w związku z dostawą podatnikowi towarów lub usług, za które ten podatnik zobowiązany jest do zapłaty podatku zgodnie z art. 194, 196 lub 199 – zezwolić na odliczenie tego podatku według procedury określonej w art. 168. Można zachować istniejące ograniczenia zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG.”;

74) art. 172 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Każda osoba uznana zgodnie z art. 9 ust. 2 za podatnika w związku z okazjonalną dostawą nowego środka transportu ma prawo do odliczenia w państwie członkowskim, w którym rozpoczyna się wysyłka lub transport nowego środka transportu do nabywcy, VAT należnego lub zapłaconego w związku z nabyciem lub importem nowego środka transportu, do kwoty nieprzekraczającej wysokości VAT, który podatnik byłby zobowiązany zapłacić, gdyby dostawa podlegała opodatkowaniu VAT w państwie członkowskim, w którym rozpoczyna się wysyłka lub transport nowego środka transportu do nabywcy.”;

75) art. 175 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą jednakże utrzymać przepisy obowiązujące w dniu 1 stycznia 1979 r. lub, w odniesieniu do państw członkowskich, które przystąpiły do Unii po tym terminie, przepisy obowiązujące w dniu ich przystąpienia.”;

76) art. 176 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do czasu wejścia w życie przepisów, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie mogą utrzymać wszystkie wyłączenia przewidziane w prawie krajowym w dniu 1 stycznia 1979 r. lub, w odniesieniu do państw członkowskich, które przystąpiły do Unii po tym terminie, przepisy obowiązujące w dniu ich przystąpienia.”;

77) art. 177 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W celu zachowania identycznych warunków konkurencji państwa członkowskie mogą, zamiast niestosowania odliczeń, opodatkować towary wytworzone bezpośrednio przez podatnika lub nabyte przez niego na terytorium Unii lub też przez niego zaimportowane, w taki sposób, aby podatek nie przekraczał kwoty VAT, która byłaby pobrana w momencie nabycia podobnych towarów.”;

78) w art. 178 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się lit. c) i d);

b) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) jeśli podatnik jest zobowiązany do zapłaty VAT jako usługobiorca lub nabywca, w przypadku gdy zastosowanie mają art. 194, 196 i 199, musi dopełnić formalności określonych przez każde państwo członkowskie.”;

79) uchyla się art. 181;

80) art. 182 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 182

Państwa członkowskie określają warunki i szczegółowe przepisy wykonawcze dla art. 180.”;

81) art. 193 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 193

Każdy podatnik dokonujący podlegającej opodatkowaniu dostawy towarów lub świadczenia usług obowiązany jest do zapłaty VAT, z wyjątkiem sytuacji, gdy do zapłaty VAT zobowiązana jest inna osoba w przypadkach, o których mowa w art. 194–200 i art. 202.”;

82) art. 194 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy podlegające opodatkowaniu świadczenie usług jest dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, państwa członkowskie mogą postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest usługobiorca.”;

83) dodaje się art. 194a w brzmieniu:

„Artykuł 194a

Jeżeli towary są dostarczane przez podatnika niemającego siedziby na terytorium państwa członkowskiego, w którym VAT jest należny, do zapłaty VAT zobowiązany jest odbiorca towarów, o ile uzyskał on status podatnika certyfikowanego zgodnie z art. 13a.”;

84) uchyla się art. 195;

85) uchyla się art. 197;

86) w art. 199a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą, do dnia 31 grudnia 2028 r., postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik będący odbiorcą w następujących transakcjach.”;

b) uchyla się ust. 1 lit. c), d), e), h), i) oraz j);

c) ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Stosowanie mechanizmu przewidzianego w ust. 1 do świadczenia wszelkich usług wymienionych w lit. f) i g) tego ustępu jest uzależnione od wprowadzenia właściwych i skutecznych obowiązków sprawozdawczych dla podatników świadczących usługi, do których ma zastosowanie mechanizm, o którym mowa w ust. 1.”;

d) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Na podstawie kryteriów oceny określonych w ust. 2 lit. c) państwa członkowskie stosujące mechanizm, o którym mowa w ust. 1 przedstawiają Komisji sprawozdanie nie później niż w dniu 30 czerwca 2027 r. W sprawozdaniu tym wyraźnie wskazuje się informacje, które mają być traktowane jako poufne, oraz informacje, które mogą być opublikowane.

Sprawozdanie zawiera szczegółową ocenę ogólnej skuteczności i efektywności środka, w szczególności odnośnie do:

- a) wpływu na oszustwa podatkowe w związku ze świadczeniem usług objętych środkiem;
- b) możliwości objęcia oszustwami podatkowymi innych usług;
- c) ponoszonych przez podatników kosztów przestrzegania przepisów, wynikających z wdrożenia środka.

4. Każde państwo członkowskie, które wykryło na swoim terytorium zmiany trendów w oszustwach podatkowych dotyczących kategorii usług wymienionych w ust. 1 po wejściu w życie niniejszego artykułu w odniesieniu do takich usług, przedkłada Komisji sprawozdanie na ten temat nie później niż w dniu 30 czerwca 2027 r.

5. Przed dniem 1 stycznia 2028 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólne sprawozdanie oceniające na temat skutków mechanizmu, o którym mowa w ust. 1 w zakresie zwalczania oszustw.”;

87) art. 199b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwo członkowskie może, w przypadkach szczególnie pilnej potrzeby i zgodnie z ust. 2 i 3, wyznaczyć odbiorcę jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT z tytułu określonego rodzaju świadczenia usług w drodze odstępstwa od art. 193, jako szczególny środek w ramach mechanizmu szybkiego reagowania w celu zwalczania nagłych i znaczących oszustw, które mogłyby prowadzić do znacznych i nieodwracalnych strat finansowych.

Szczególny środek w ramach mechanizmu szybkiego reagowania podlega odpowiednim środkom kontroli ze strony danego państwa członkowskiego w odniesieniu do podatników świadczących usługi, do których stosuje się dany środek; środek ten obowiązuje nie dłużej niż dziewięć miesięcy.”;

- 88) art. 200 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 200

Jeżeli dostawca jest podatnikiem zgodnie z art. 9 ust. 2, do zapłaty VAT od dostawy nowego środka transportu dokonywanej zgodnie z art. 35a lub 35b zobowiązany jest odbiorca dostawy.

Do celów niniejszego przepisu podatnika podlegającego wspólnemu systemowi ryczałtowemu dla rolników do celów związanych z prowadzonym przez niego gospodarstwem rolnym, leśnym lub rybackim oraz podatnika dokonującego wyłącznie dostaw towarów lub świadczenia usług niedających prawa do odliczenia VAT uznaje się za podatnika zgodnie z art. 9 ust. 2.”;

- 89) art. 204 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy zgodnie z art. 193–196 oraz art. 199 i 200 osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, państwa członkowskie mogą zezwolić temu podatnikowi na wyznaczenie przedstawiciela podatkowego jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT.

Ponadto, w przypadku gdy podlegająca opodatkowaniu transakcja dokonywana jest przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, i gdy z państwem, w którym podatnik ten ma siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE (*) oraz w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010, państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy stanowiące, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest przedstawiciel podatkowy wyznaczony przez tego podatnika niemającego siedziby.

Państwa członkowskie nie mogą jednakże stosować możliwości, o której mowa w akapicie drugim, do podatnika niemającego siedziby na terytorium Unii, który wybrał procedurę szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 2.

(*) Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).”;

- 90) art. 205 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 205

W sytuacjach, o których mowa w art. 193–199b oraz art. 202, 203 i 204, państwa członkowskie mogą postanowić, że osoba inna niż osoba zobowiązana do zapłaty VAT będzie solidarnie odpowiedzialna za zapłatę VAT.”;

- 91) art. 207 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że osoby, które zgodnie z art. 194, 196, 199 i 204 uznaje się za osoby zobowiązane do zapłaty VAT zamiast podatnika niemającego siedziby na terytorium danego państwa, wypełniają obowiązki dotyczące płatności przewidziane w niniejszej sekcji.”;
- 92) uchyla się art. 209 i 210;
- 93) uchyla się art. 213 ust. 2;
- 94) w art. 214 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
 - „a) każdy podatnik, z wyjątkiem podatników, o których mowa w art. 9 ust. 2, który dokonuje na terytorium danego państwa dostaw towarów lub świadczy usługi dające prawo do odliczenia VAT, inne niż dostawy towarów lub świadczenie usług, od których VAT jest płacony wyłącznie przez nabywcę lub odbiorcę, zgodnie z art. 194–196 i art. 199;
 - b) każdy podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem będący odbiorcą wewnątrzunijnej dostawy towarów;”;
 - b) uchyla się lit. c);
 - c) dodaje się lit. f) w brzmieniu:
 - „f) każdy podatnik, z wyjątkiem podatników, o których mowa w art. 9 ust. 2, mający siedzibę na terytorium danego państwa i prowadzący wyłącznie wewnątrzunijne dostawy towarów.”;
- 95) art. 216 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 216

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby ich systemy identyfikacyjne umożliwiały identyfikację podatników, o których mowa w art. 214.”;

- 96) w art. 219a pkt 2 lit. a) wprowadza się następujące zmiany:
- a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:
 - „(ii) uznaje się, że dostawa towarów lub świadczenie usług nie odbywają się wewnątrz Unii, zgodnie z przepisami tytułu V;”;
 - b) dodaje się ppkt (iii) w brzmieniu:
 - „(iii) dostawca nie ma siedziby w państwie członkowskim, w którym dokonuje wewnątrzunijnej dostawy towarów, z tytułu której jest zobowiązany do

zapłaty VAT, oraz nie korzysta z procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3.”;

97) art. 220 ust. 1 pkt 3) i 4) otrzymują brzmienie:

- „3) dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35b;
- 4) wszelkich zaliczek wpłaconych na jego rzecz przed dokonaniem jednej z dostaw towarów, o których mowa w pkt 1 i 2, z wyjątkiem wewnątrznijnych dostaw towarów;”;

98) art. 220a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie nie zezwalają podatnikom na wystawienie faktury uproszczonej w następujących przypadkach:

- a) w przypadku wewnątrznijnych dostaw towarów;
- b) w przypadku gdy istnieje wymóg wystawiania faktur zgodnie z art. 220 ust. 1 pkt 2);
- c) w przypadku gdy podlegająca opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług jest dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, lub przedsiębiorstwo tego podatnika w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w tej transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług w rozumieniu art. 192a, a osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest odbiorca towarów lub usługobiorca.”;

99) art. 221 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą zwolnić podatników z obowiązku przewidzianego w art. 220 ust. 1 lub art. 220a dotyczącego wystawienia faktury za dostawy towarów lub świadczenie usług, które wykonali oni na ich terytorium i które są zwolnione, z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie lub bez tego prawa, zgodnie z art. 132, art. 135 ust. 1 lit. h)–l), art. 136, 371, 375, 376 i 377, art. 378 ust. 2, art. 379 ust. 2 i art. 380–390c.”;

100) art. 222 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów, dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35b lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez usługobiorcę na mocy art. 196, faktura wystawiana jest nie później niż piętnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.”;

101) art. 225 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 225

Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do spełnienia szczególnych warunków, w przypadku gdy osoba trzecia albo nabywca lub usługobiorca wystawiający fakturę ma siedzibę w państwie, w stosunkach z którym nie istnieje

żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 904/2010.”;

102) w art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) numer identyfikacyjny VAT nabywcy lub usługobiorcy, o którym to numerze mowa w art. 214, pod którym otrzymał on wewnątrznijną dostawę towarów lub dostawę towarów lub usług, z tytułu których jest zobowiązany do zapłaty VAT;”;

b) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) w przypadku wewnątrznijnej dostawy nowych środków transportu lub dostawy nowych środków transportu zgodnie z art. 35b – cechy określone w art. 9 ust. 3;”;

103) art. 230 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 230

Kwoty wykazywane na fakturze mogą być wyrażone w dowolnej walucie, pod warunkiem że kwota VAT należnego lub korygowanego wyrażona jest w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym dana kwota VAT jest należna lub korygowana, przy zastosowaniu mechanizmu kursu wymiany przewidzianego w art. 91.”;

104) art. 235 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 235

Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dla faktur elektronicznych wystawianych w odniesieniu do towarów dostarczanych lub usług świadczonych na ich terytorium z państwa, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 904/2010.”;

105) art. 238 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uproszczenia przewidziane w ust. 1 nie są stosowane w sytuacji, gdy istnieje wymóg wystawienia faktur w następujących przypadkach:

a) w odniesieniu do wewnątrznijnych dostaw towarów;

b) zgodnie z art. 220 ust. 1 pkt 2);

c) w przypadku gdy podlegająca opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług jest dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, lub przedsiębiorstwo tego podatnika w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w tej transakcji

dostawy towarów lub świadczenia usług w rozumieniu art. 192a, a osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest odbiorca towarów lub usługobiorca.”;

- 106) art. 239 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 239

W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z możliwości przewidzianej w art. 272 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) pozwalającej na nieprzyznawanie numeru identyfikacyjnego VAT podatnikom, którzy nie dokonują żadnej z transakcji, o których mowa w art. 14 ust. 4, art. 17 ust. 1 i art. 36, oraz gdy dostawcy albo nabywcy lub usługobiorcy nie nadano tego rodzaju numeru identyfikacyjnego, na fakturze podaje się inny numer zwany numerem rejestracji podatkowej, określony przez dane państwa członkowskie.”;

- 107) art. 240 pkt 1) otrzymuje brzmienie:

„1) w odniesieniu do świadczenia usług, o których mowa w art. 44, 47, 50, 53, 54 i 55, numeru identyfikacyjnego VAT i numeru rejestracji podatkowej dostawcy;”;

- 108) art. 242a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów lub świadczenie usług na rzecz osób niebędących podatnikami na terytorium Unii zgodnie z przepisami tytułu V, podatnik, który ułatwia dostawę towarów lub świadczenie usług, jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji tych transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, by umożliwić organom podatkowym państw członkowskich, w których te dostawy towarów lub świadczenie usług podlegają opodatkowaniu, sprawdzenie, czy VAT został prawidłowo rozliczony.”;

- 109) art. 243 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdy podatnik prowadzi ewidencję towarów wysłanych lub transportowanych przez niego lub na jego rzecz do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego rozpoczęcia wysyłki lub transportu, ale na terytorium Unii, na potrzeby transakcji obejmujących wycenę tych towarów, dotyczące ich prace lub ich czasowe używanie, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. f), g) i h).”;

- 110) art. 247 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1, może określić szczególne warunki zabraniające przechowywania faktur lub ograniczające ich przechowywanie w państwie, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 904/2010 lub dotyczący prawa dostępu, o którym mowa w art. 249, do danych za pomocą środków elektronicznych, do ich pobierania i wykorzystywania.”;

- 111) uchyla się art. 251;
- 112) art. 254 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 254

W przypadku dostaw nowych środków transportu dokonywanych na warunkach przewidzianych w art. 35a lub 35b, jeżeli osobą zobowiązaną do zapłaty podatku VAT jest zgodnie z art. 200 osoba, do której dokonywana jest dostawa, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne, aby zapewnić, że sprzedawca przekaze wszystkie informacje niezbędne do stosowania VAT i jego kontroli przez organy podatkowe.”;

- 113) uchyla się art. 257;
- 114) art. 258 i art. 259 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 258

1. Państwa członkowskie określają szczegółowe zasady dotyczące składania deklaracji VAT przez osobę zobowiązaną do zapłaty podatku VAT zgodnie z art. 200 w odniesieniu do dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35a lub 35b.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do podatników składających deklarację VAT zgodnie z art. 250.

Artykuł 259

Państwa członkowskie mogą wymagać od osób, które są odbiorcami dostaw nowych środków transportu, aby wraz z deklaracją VAT składaną zgodnie z art. 258 ust. 1 dostarczyły wszystkie informacje niezbędne do stosowania VAT i jego kontroli przez organy podatkowe.”;

- 115) art. 261 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą wymagać od podatnika złożenia deklaracji zawierającej wszystkie szczegółowe dane, o których mowa w art. 250, dotyczące wszystkich transakcji dokonanych w roku poprzednim. Deklaracja ta zawiera wszystkie informacje niezbędne do ewentualnych korekt.”;

- 116) art. 262 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 262

Każdy podatnik zidentyfikowany do celów VAT składa informację podsumowującą z wykazem podatników oraz osób prawnych niebędących podatnikami zidentyfikowanych do celów VAT, którym świadczył usługi inne niż usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega

opodatkowaniu, odnośnie do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 196.”;

117) w art. 263 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie mogą, na warunkach i w granicach, jakie mogą określić, zezwolić podatnikom na składanie informacji podsumowującej za każdy kwartał kalendarzowy w terminie nieprzekraczającym jednego miesiąca od końca kwartału.”;

b) uchyla się ust. 1a, 1b oraz 1c;

118) w art. 264 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) numer identyfikacyjny VAT podatnika w państwie członkowskim, w którym należy złożyć informację podsumowującą, i pod którym to numerem podatnik świadczył usługi podlegające opodatkowaniu na warunkach przewidzianych w art. 44;

b) numer identyfikacyjny VAT usługobiorcy w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym należy złożyć informację podsumowującą, i pod którym to numerem usługi zostały mu świadczone;”;

b) uchyla się ust. 1 lit. c);

c) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w odniesieniu do każdego usługobiorcy, całkowitą wartość usług świadczonych przez podatnika;”;

d) uchyla się ust. 1 lit. e);

e) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wartość, o której mowa w ust. 1 lit. d), deklarowana jest za okres objęty deklaracją, określony zgodnie z art. 263 ust. 1, w którym VAT stał się wymagalny.

Kwota, o której mowa w ust. 1 lit. f), deklarowana jest za okres objęty deklaracją, określony zgodnie z art. 263 ust. 1, w którym nabywca towarów został powiadomiony o korekcie.”;

119) uchyla się art. 265, 268, 269 i 270;

120) art. 271 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 271

Po konsultacji z Komitetem ds. VAT państwa członkowskie, które ustaliły, że okres rozliczeniowy, za który podatnik ma obowiązek składać deklarację VAT przewidzianą w art. 250, przekracza trzy miesiące, mogą zezwolić temu podatnikowi na składanie informacji podsumowującej za ten sam okres, jeżeli całkowita roczna wartość dokonywanych przez niego dostaw towarów i świadczenia usług, z wyłączeniem VAT, nie przekracza 200 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej.”;

121) w art. 272 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1 lit. a);

b) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) podatników, którzy nie dokonują żadnej z transakcji, o których mowa w art. 14 ust. 4, art. 17 ust. 1 i art. 36;”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z możliwości przewidzianej w ust. 1 akapit pierwszy lit. e), podejmują one środki niezbędne do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów w zakresie opodatkowania transakcji wewnątrzunijnych.”;

122) art. 274–280 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 274

Przepisy art. 275, 276 i 277 mają zastosowanie do importu towarów znajdujących się w swobodnym obrocie, które wprowadzane są do Unii z terytorium trzeciego stanowiącego część obszaru celnego Unii.

Artykuł 275

Formalności dotyczące importu towarów, o których mowa w art. 274, są takie same jak formalności przewidziane w unijnych przepisach celnych obowiązujących przy imporcie towarów na obszar celny Unii.

Artykuł 276

W przypadku gdy miejsce zakończenia wysyłki lub transportu towarów, o których mowa w art. 274, znajduje się poza państwem członkowskim, w którym towary zostały wprowadzone do Unii, są one przewożone na jej obszarze zgodnie z procedurą tranzytu unijnego przewidzianą w obowiązujących przepisach celnych Unii, o ile towary te zostały uwzględnione w deklaracji, na podstawie której objęto je tą procedurą w momencie ich wprowadzenia na terytorium Unii.

Artykuł 277

W przypadku gdy, w momencie wprowadzenia do Unii, towary, o których mowa w art. 274, znajdują się w jednej z sytuacji, która umożliwiałaby, gdyby zostały one zaimportowane w rozumieniu art. 30 akapit pierwszy, objęcie ich jedną z procedur lub sytuacji, o których mowa w art. 156, lub procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że te towary będą mogły pozostać na terytorium Unii na takich samych warunkach jak warunki przewidziane dla zastosowania tych procedur lub sytuacji.

Artykuł 278

Przepisy art. 279 i 280 mają zastosowanie do eksportu towarów znajdujących się w swobodnym obrocie, wysyłanych lub transportowanych z państwa członkowskiego na terytorium trzecie stanowiące część obszaru celnego Unii.

Artykuł 279

Formalności dotyczące eksportu towarów, o których mowa w art. 278, z terytorium Unii są takie same jak formalności przewidziane w unijnych przepisach celnych obowiązujących przy eksporcie towarów poza obszar celny Unii.

Artykuł 280

W odniesieniu do towarów czasowo wywożonych z Unii w celu ich ponownego przywozu państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że przy ponownym przywozie do Unii towary te będą mogły zostać objęte takimi samymi przepisami, jakie miałyby zastosowanie w przypadku ich czasowego wywozu poza obszar celny Unii.”;

123) art. 283 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35a lub 35b;”;

124) uchyla się art. 300 pkt 2);

125) w art. 303 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zwracają nabywcy lub usługobiorcy kwotę zryczałtowanej rekompensaty, którą wypłacili oni tytułem jednej z następujących transakcji:

a) dostaw produktów rolnych wysyłanych lub transportowanych poza terytorium państwa członkowskiego dostawy do nabywcy będącego podatnikiem mającego siedzibę na terytorium Unii, ale w innym państwie członkowskim, pod warunkiem że produkty te są

wykorzystywane przez nabywcę do celów transakcji, o których mowa w art. 169 lit. a) i b);

- b) dostaw produktów rolnych dokonanych na warunkach przewidzianych w art. 146, 147, 148 i 156, art. 157 ust. 1 lit. b) oraz art. 158, 160 i 161 do nabywcy będącego podatnikiem mającego siedzibę poza Unią, pod warunkiem że produkty te są wykorzystywane przez nabywcę do celów dokonywanych przez niego transakcji, o których mowa w art. 169 lit. a) i b), lub do celów świadczenia przez niego usług, dla których uznaje się, że miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego, w którym usługobiorca ma siedzibę, i od których VAT jest płacony wyłącznie przez usługobiorcę zgodnie z art. 196;
- c) świadczenia usług rolniczych dla będącego podatnikiem usługobiorcy mającego siedzibę w Unii, ale w innym państwie członkowskim, lub dla będącego podatnikiem usługobiorcy mającego siedzibę poza Unią, pod warunkiem że usługi te wykorzystywane są przez usługobiorcę do celów dokonywanych przez niego transakcji, o których mowa w art. 169 lit. a) i b), lub świadczenia przez niego usług, dla których uznaje się, że miejscem świadczenia jest terytorium państwa członkowskiego, w którym usługobiorca ma siedzibę, i od których VAT jest płacony wyłącznie przez usługobiorcę zgodnie z art. 196.”;

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie określają warunki dokonywania zwrotów przewidzianych w ust. 2. Państwa członkowskie mogą w szczególności zastosować przepisy dyrektyw 2008/9/WE i 86/560/EWG.”;

- 126) art. 305 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 305

W przypadku gdy państwa członkowskie stosują niniejszy system ryczałtowy, podejmują one wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że dostawy produktów rolnych między państwami członkowskimi dokonywane zgodnie z art. 33 ust. 1 są opodatkowane w ten sam sposób, bez względu na to, czy dostawa jest dokonywana przez rolnika ryczałtowego czy innego podatnika.”;

- 127) art. 309 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 309

Jeżeli transakcje powierzone przez biuro podróży innym podatnikom są dokonywane przez takie osoby poza Unią, świadczenie usług przez biura podróży jest uznawane za działalność pośrednika zwolnioną zgodnie z art. 153.

Jeżeli transakcje, o których mowa w akapicie pierwszym, są dokonywane zarówno na terytorium Unii, jak i poza nią, tylko ta część usługi biura podróży, która dotyczy transakcji dokonywanych poza Unią, może być zwolniona.”;

- 128) w art. 311 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
„1. Do celów niniejszego rozdziału i bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych stosuje się następujące definicje:”;
- 129) art. 313 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Procedura, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie ma zastosowania do dostaw nowych środków transportu dokonywanych zgodnie z art. 35a i 35b.”;
- 130) w art. 314 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
„Procedura ma zastosowanie do dokonywanych przez podatnika-pośrednika dostaw towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich lub antyków, w przypadku gdy towary te zostały mu dostarczone na terytorium Unii przez jedną z następujących osób:”;
- 131) w tytule XII, rozdział 4, sekcja 2 uchyla się podsekcję 2;
- 132) art. 333 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. „Procedura, o której mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do dostaw nowych środków transportu dokonywanych na warunkach przewidzianych w art. 35a lub 35b.”;
- 133) uchyla się art. 341;
- 134) w art. 344 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
„1. Do celów niniejszej dyrektywy i bez uszczerbku dla innych przepisów unijnych »złoto inwestycyjne« oznacza:”;
- 135) art. 346 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 346

Państwa członkowskie zwalniają z VAT dostawę i import złota inwestycyjnego, w tym złota inwestycyjnego reprezentowanego przez certyfikaty na złoto asygnowane lub nieasygnowane, lub złota, którym prowadzony jest obrót na rachunkach złota, oraz w szczególności, pożyczki w złocie i operacje typu »swap« w złocie, z którymi wiąże się prawo własności lub roszczenie w odniesieniu do złota inwestycyjnego, jak również transakcje dotyczące złota inwestycyjnego związane z kontraktami typu »futures« i »forward«, powodujące przeniesienie prawa własności lub roszczenia w odniesieniu do złota inwestycyjnego.”;

- 136) art. 352 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 352

Każde państwo członkowskie może, po konsultacji z Komitetem ds. VAT, zastosować VAT do szczególnych transakcji dotyczących złota inwestycyjnego,

które mają miejsce w tym państwie członkowskim między podatnikami działającymi na rynku złota regulowanym przez dane państwo członkowskie lub między takim podatnikiem a innym podatnikiem, który nie działa na tym rynku. Państwo członkowskie nie może jednakże opodatkować podatkiem VAT eksportu złota inwestycyjnego.”;

137) art. 354 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) VAT należnego lub zapłaconego z tytułu dostawy na jego rzecz lub dokonanego przez niego importu złota innego niż złoto inwestycyjne, które jest następnie przetwarzane przez niego lub na jego rzecz na złoto inwestycyjne;”;

138) art. 355 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 355

Podatnicy, którzy wytwarzają złoto inwestycyjne lub przetwarzają złoto na złoto inwestycyjne, mają prawo do odliczenia VAT należnego lub zapłaconego przez nich z tytułu dostawy lub importu towarów lub świadczenia usług związanych z wytwarzaniem lub przetwarzaniem tego złota, tak jakby późniejsza dostawa złota zwolnionego na mocy art. 346 podlegała opodatkowaniu.”;

139) art. 356 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie mogą zaakceptować obowiązki równoważne na mocy środków przyjętych zgodnie z innymi przepisami Unii, takimi jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*), aby spełnić wymogi określone w ust. 1.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

140) w tytule XII nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Procedury szczególne dla podatników niemających siedziby”;

141) w art. 358 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszego rozdziału i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa unijnego stosuje się następujące definicje:”;

142) w tytule XII, rozdział 6 nagłówek sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„Procedura szczególna dla usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Unii”;

143) art. 358a–362 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 358a

Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa unijnego stosuje się następujące definicje:

- 1) »podatnik niemający siedziby na terytorium Unii« oznacza podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii;
- 2) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza państwo członkowskie wybrane przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Unii do celów zgłoszenia rozpoczęcia działalności jako podatnika na terytorium Unii, zgodnie z przepisami niniejszej sekcji;
- 3) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług zgodnie z tytułem V rozdział 3.

Artykuł 359

Państwa członkowskie zezwalają każdemu podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Unii świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę w państwie członkowskim lub mającej stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w państwie członkowskim na stosowanie niniejszej procedury szczególnej. Niniejsza procedura ma zastosowanie do wszystkich usług tego rodzaju świadczonych na terytorium Unii.

Artykuł 360

Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie lub zakończenie prowadzenia działalności jako podatnik lub zmianę tej działalności w takim stopniu, że nie spełnia on już warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Podatnik przekazuje taką informację drogą elektroniczną.

Artykuł 361

1. Informacje, które podatnik niemający siedziby na terytorium Unii przedstawia państwu członkowskiemu identyfikacji w chwili rozpoczynania działalności podlegającej opodatkowaniu, zawierają następujące dane:

- a) nazwę (nazwisko);
- b) adres pocztowy;
- c) adresy elektroniczne, w tym strony internetowe;
- d) w stosownym przypadku krajowy numer identyfikacji podatkowej;

- e) oświadczenie o tym, że podatnik nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii.

2. Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii powiadamia państwo członkowskie identyfikacji o wszelkich zmianach dotyczących przekazanych danych.

Artykuł 362

Państwo członkowskie identyfikacji nadaje podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Unii indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej i powiadamia go drogą elektroniczną o nadanym numerze. Na podstawie informacji wykorzystanych do tej identyfikacji państwa członkowskie konsumpcji mogą stosować własne systemy identyfikacji.”;

- 144) w art. 363 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwo członkowskie identyfikacji skreśla podatnika niemającego siedziby na terytorium Unii z rejestru identyfikacyjnego w następujących przypadkach:”;

- 145) art. 364 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 364

Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.”;

- 146) art. 366 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać sporządzenia deklaracji VAT w swoich walutach krajowych. Jeżeli świadczone usługi zostały rozliczone w innych walutach, do celów wypełnienia deklaracji VAT podatnik niemający siedziby na terytorium Unii stosuje kurs wymiany obowiązujący w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego.”;

- 147) art. 367 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii dokonuje płatności VAT – dokonując odniesienia do odpowiedniej deklaracji VAT – w chwili składania deklaracji VAT, nie później jednak niż w terminie, w którym należy złożyć deklarację.”;

- 148) art. 368 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może odliczać VAT na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy.

Niezależnie od art. 1 ust. 1 dyrektywy 86/560/EWG podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie ze wspomnianą dyrektywą. Art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących usług objętych niniejszą procedurą szczególną.”;

149) art. 369 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnik niemający siedziby na terytorium Unii prowadzi ewidencję transakcji objętych niniejszą procedurą szczególną. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państwa członkowskiego konsumpcji sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.”;

150) w tytule XII, rozdział 6, sekcja 3 nagłówek otrzymuje brzmienie:

„Procedura szczególna dla towarów dostarczanych i usług świadczonych przez podatników niemających siedziby w państwie członkowskim opodatkowania”;

151) art. 369a, 369b i 369c otrzymują brzmienie:

„Artykuł 369a

Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa unijnego stosuje się następujące definicje:

- 1) »podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim opodatkowania« oznacza podatnika, który posiada siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii, ale nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego opodatkowania;
- 2) »państwo członkowskie opodatkowania« oznacza państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce świadczenia usług lub dostawy towarów zgodnie z tytułem V rozdział 1 i 3;
- 3) »podatnik niemający siedziby na terytorium Unii« oznacza podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii;
- 4) »pośrednik« oznacza osobę mającą siedzibę w Unii i ustanowioną przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Unii jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszej procedurze szczególnej w imieniu i na rzecz tego podatnika;
- 5) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza:
 - a) państwo członkowskie, na którego terytorium podatnik posiada siedzibę działalności gospodarczej lub – jeżeli nie ma on siedziby działalności

gospodarczej na terytorium Unii – stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej;

- b) jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii, ale posiada w Unii co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej;
- c) jeżeli podatnik nie ma siedziby na terytorium Unii, ale wyznaczył pośrednika – państwo członkowskie, na którego terytorium pośrednik posiada siedzibę działalności gospodarczej lub – jeżeli nie ma on siedziby działalności gospodarczej na terytorium Unii – stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej;
- d) jeżeli podatnik nie ma siedziby na terytorium Unii, ale wyznaczył pośrednika, który ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Unii, ale posiada w Unii co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym pośrednik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej.

Do celów lit. b) i d), jeżeli podatnik lub pośrednik, w stosowanych przypadkach, posiadają więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w Unii, są oni związani decyzją wskazującą państwo członkowskie siedziby na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.

Artykuł 369b

1. Państwa członkowskie zezwalają na korzystanie z niniejszej procedury szczególnej w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług, w przypadku których osobą zobowiązaną do zapłaty podatku od wartości dodanej jest:

- a) podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim opodatkowania; albo
- b) podatnik niemający siedziby w Unii, który wyznaczył i upoważnił pośrednika.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich towarów lub usług tego rodzaju dostarczanych lub świadczonych w Unii, z wyjątkiem sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich objętej procedurą szczególną określoną w sekcji 4 niniejszego rozdziału.

2. Podatników, którzy nie mają siedziby na terytorium Unii i świadczą usługi wyłącznie na rzecz osób niebędących podatnikami mających siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w państwie członkowskim i mogą w związku z tym skorzystać z procedury szczególnej określonej w sekcji 2 niniejszego rozdziału, wyłącza się ze stosowania niniejszej procedury.

3. Podatnik niemający siedziby w Unii nie może stosować jednocześnie niniejszej procedury szczególnej i procedury szczególnej określonej w sekcji 2 niniejszego rozdziału.

4. Do celów ust. 1 lit. b) podatnik niemający siedziby na terytorium Unii nie może ustanowić więcej niż jednego pośrednika w tym samym czasie.

Artykuł 369c

Podatnik lub pośrednik działający na jego rzecz zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji rozpoczęcie i zakończenie prowadzenia działalności podlegającej opodatkowaniu objętej niniejszą procedurą szczególną lub zmianę tej działalności w takim stopniu, że nie spełnia on już warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Podatnik przekazuje taką informację drogą elektroniczną.”;

152) dodaje się art. 369ca w brzmieniu:

„Artykuł 369ca

1. Informacje, które pośrednik musi przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji przed rozpoczęciem korzystania z niniejszej procedury szczególnej na rzecz podatnika, zawierają następujące dane:

- a) nazwę (nazwisko);
- b) adres pocztowy;
- c) adres elektroniczny;
- d) numer identyfikacyjny VAT.

2. Informacje, które pośrednik musi przedstawić państwu członkowskiemu identyfikacji w odniesieniu do każdego podatnika, którego reprezentuje, zanim podatnik ten rozpocznie korzystanie z niniejszej procedury szczególnej, zawierają następujące dane:

- a) nazwę (nazwisko);
- b) adres pocztowy;
- c) adres elektroniczny oraz strony internetowe;
- d) numer identyfikacyjny VAT lub krajowy numer identyfikacji podatkowej;
- e) swój indywidualny numer identyfikacyjny przyznany zgodnie z art. 369d ust. 3.

3. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub, w stosownych przypadkach, jego pośrednik zgłasza państwu członkowskiemu identyfikacji wszelkie zmiany w podanych informacjach.”;

153) art. 369d–369g otrzymują brzmienie:

„Artykuł 369d

1. Podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim opodatkowania korzystający z niniejszej procedury szczególnej musi być, do celów transakcji podlegających opodatkowaniu dokonywanych w ramach tej procedury, zarejestrowany do celów VAT wyłącznie w państwie członkowskim identyfikacji. W tym celu państwo członkowskie wykorzystuje indywidualny numer identyfikacyjny VAT przyznany już podatnikowi w związku z jego zobowiązaniami w systemie wewnętrznym.
2. Na podstawie informacji wykorzystanych do tej identyfikacji państwa członkowskie opodatkowania mogą stosować własne systemy identyfikacji.
3. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje pośrednikowi indywidualny numer identyfikacyjny i powiadamia go drogą elektroniczną o nadanym numerze.
4. Państwo członkowskie identyfikacji nadaje pośrednikowi w odniesieniu do każdego podatnika, dla którego został wyznaczony, indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej.

Artykuł 369e

Państwo członkowskie identyfikacji wyklucza podatnika z niniejszej procedury szczególnej w każdym z następujących przypadków:

- a) jeżeli podatnik powiadamia o zaprzestaniu prowadzenia dostaw towarów lub zaprzestaniu świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną lub jeżeli pośrednik powiadamia, że podatnik, na którego rzecz pośrednik działa, zaprzestał prowadzenia dostaw towarów lub świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną;
- b) gdy można w inny sposób stwierdzić, że podlegająca opodatkowaniu działalność podatnika objętą niniejszą procedurą szczególną zakończyła się;
- c) gdy podatnik lub jego pośrednik nie spełnia już warunków koniecznych do korzystania z niniejszej procedury szczególnej;
- d) gdy podatnik lub jego pośrednik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej;
- e) gdy pośrednik powiadomi państwo członkowskie identyfikacji, że nie reprezentuje już tego podatnika.

Artykuł 369f

1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy kwartał kalendarzowy, niezależnie od tego, czy dostawa towarów

objęta niniejszą procedurą szczególną miała miejsce lub czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.

2. Jeżeli roczny obrót w Unii podatnika korzystającego z niniejszej procedury szczególnej przekracza 2 500 000 EUR, podatnik ten lub jego pośrednik przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy miesiąc, niezależnie od tego, czy dostawa towarów objęta niniejszą procedurą szczególną miała miejsce lub czy usługi objęte niniejszą procedurą szczególną były świadczone. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego daną deklaracją.

3. Do celów ust. 2 »roczny obrót w Unii« oznacza całkowitą roczną wartość towarów i usług, z wyłączeniem VAT, dostarczonych i świadczonych przez podatnika na terytorium Unii.

4. Jeżeli w trakcie roku kalendarzowego próg, o którym mowa w ust. 2, zostanie osiągnięty, obowiązki określone w ust. 2 mają zastosowanie od następnego kwartału kalendarzowego.

Artykuł 369g

1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego opodatkowania, w którym VAT stał się wymagalny, następujące informacje:

- a) całkowitą wartość dostarczonych towarów i wyświadczonych usług, z wyłączeniem VAT;
- b) odpowiedni okres rozliczeniowy;
- c) mające zastosowanie stawki VAT;
- d) łączną kwotę wymagalnego podatku VAT w podziale na stawki;
- e) łączną kwotę wymagalnego podatku VAT od dostaw towarów i świadczenia usług;
- f) łączną kwotę wymagalnego podatku VAT od dostaw towarów i świadczenia usług, od których podatnik jako odbiorca jest zobowiązany opłacić podatek, lub od importu towarów, jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w art. 211 akapit drugi;
- g) VAT, w odniesieniu do którego dokonywane jest odliczenie;
- h) wszelkie zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu;
- i) kwotę netto VAT, która – w zależności od przypadku – ma zostać zapłacona lub zwrócona.

2. Jeżeli w przypadku dostawy towarów objętej niniejszą procedurą szczególną towary są wysyłane lub transportowane z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość takiej dostawy z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego towary są wysyłane lub transportowane, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez każde takie państwo członkowskie. Deklaracja VAT zawiera te informacje dla każdego państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie identyfikacji, z podziałem na państwa członkowskie opodatkowania.

3. W przypadku gdy – poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji – podatnik świadczący usługi objęte niniejszą procedurą szczególną ma jeszcze co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego świadczone są usługi, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość tych usług w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik ten ma miejsce prowadzenia działalności, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej takiego miejsca prowadzenia działalności, z podziałem na państwa członkowskie opodatkowania.

4. Jeżeli po złożeniu deklaracji VAT wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w kolejnej deklaracji najpóźniej w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji zgodnie z art. 369f. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie opodatkowania, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do których niezbędne są jakiekolwiek zmiany.”;

154) dodaje się art. 369ga w brzmieniu:

„Artykuł 369ga

W przypadku gdy podatnik dokonuje zarówno transakcji dających prawo do odliczenia zgodnie z art. 168, 169 i 170, jak i transakcji niedających prawa do odliczenia, proporcję VAT podlegającą odliczeniu określa państwo członkowskie identyfikacji zgodnie z art. 174 i 175 w odniesieniu do wszystkich transakcji dokonanych przez danego podatnika.

W przypadku gdy podatnik posiada na terytorium Unii kilka siedzib, z których dokonuje zarówno transakcji dających prawo do odliczenia zgodnie z art. 168, 169 i 170, jak i transakcji niedających prawa do odliczenia, proporcję VAT podlegającą odliczeniu określa każde państwo członkowskie prowadzenia przedsiębiorstwa zgodnie z art. 174 i 175 w odniesieniu do wszystkich transakcji dokonanych przez danego podatnika z danej siedziby.”;

155) art. 369i otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369i

Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik dokonuje płatności sumy kwot netto VAT należnego w każdym państwie

członkowskim opodatkowania, podając odniesienie do właściwej deklaracji VAT, nie później niż w momencie upływu terminu, w którym trzeba złożyć deklarację.

Płatności dokonuje się na rachunek bankowy prowadzony w euro wskazany przez państwo członkowskie identyfikacji. Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać, aby płatności były dokonywane na rachunek bankowy prowadzony w ich własnej walucie.”;

156) dodaje się art. 369ia i 369ib w brzmieniu:

„Artykuł 369ia

1. W przypadku gdy za dany okres rozliczeniowy kwota odliczeń przekracza kwotę VAT należnego w państwie członkowskim opodatkowania, nadwyżkę przenosi się na następny okres rozliczeniowy.

2. Podatnik lub jego pośrednik mogą w deklaracji VAT wystąpić do państwa członkowskiego opodatkowania o zwrot nadpłaconego podatku VAT, jeżeli:

- a) podatnik nadpłacił podatek w państwie członkowskim opodatkowania w dwóch kolejnych okresach rozliczeniowych wynoszących kwartał kalendarzowy, w odniesieniu do których przedłożono deklaracje VAT; albo
- b) podatnik nadpłacił podatek w państwie członkowskim opodatkowania w trzech kolejnych okresach rozliczeniowych wynoszących jeden miesiąc, w odniesieniu do których przedłożono deklaracje VAT.

Artykuł 369ib

Jeżeli podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim opodatkowania wykazuje nadpłacony podatek w deklaracji VAT złożonej zgodnie z art. 250 w państwie członkowskim identyfikacji, państwo to uznaje kwotę podatku VAT do zwrotu zgodnie z art. 183 za płatność dokonaną zgodnie z art. 369i na podstawie wniosku podatnika.”;

157) art. 369j i art. 369k otrzymują brzmienie:

„Artykuł 369j

Jeżeli podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie dostarczał towarów ani nie świadczył usług objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których VAT stał się wymagalny w państwie członkowskim opodatkowania, w danym okresie rozliczeniowym ani w trzech poprzednich okresach rozliczeniowych w przypadku składania deklaracji kwartalnych zgodnie z art. 369f ust. 1 albo jedenastu poprzednich okresach rozliczeniowych w przypadku składania deklaracji miesięcznych zgodnie z art. 369f ust. 2, podatnik nie może odliczać VAT poniesionego w tym państwie członkowskim opodatkowania w deklaracji VAT przedkładanej za dany okres rozliczeniowy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1 i art. 3 dyrektywy

2008/9/WE zwrot VAT przedmiotowym podatnikom odbywa się zgodnie z tymi dyrektywami.

Artykuł 369k

1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej lub jego pośrednik prowadzi ewidencję transakcji objętych niniejszą procedurą szczególną. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państwa członkowskiego opodatkowania sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, musi zostać udostępniona drogą elektroniczną państwu członkowskiemu opodatkowania i państwu członkowskiemu identyfikacji na ich wniosek.

Ewidencja ta musi być przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od dnia 31 grudnia roku, w którym dokonano transakcji.”;

158) art. 369l akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa unijnego stosuje się następujące definicje:

- 1) »podatnik niemający siedziby na terytorium Unii« oznacza podatnika, który nie posiada siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Unii;
- 2) »pośrednik« oznacza osobę mającą siedzibę w Unii i ustanowioną przez podatnika prowadzącego sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT i wypełnienia obowiązków określonych w niniejszej procedurze szczególnej w imieniu i na rzecz tego podatnika;
- 3) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza:
 - a) jeżeli podatnik nie ma siedziby w Unii – państwo członkowskie, w którym decyduje się on zarejestrować;
 - b) jeżeli podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Unii, ale posiada w Unii co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej;
 - c) jeżeli podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej w państwie członkowskim – to państwo członkowskie;
 - d) jeżeli pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej w państwie członkowskim – to państwo członkowskie;

- e) jeżeli pośrednik ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Unii, ale posiada w Unii co najmniej jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej – państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym pośrednik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej.

Do celów lit. b) i e), jeżeli podatnik lub pośrednik posiadają więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w Unii, są oni związani decyzją wskazującą państwo członkowskie siedziby na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe;

- 4) »państwo członkowskie konsumpcji« oznacza państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów do nabywcy.”;

159) art. 369m ust. 1 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

- „a) każdemu podatnikowi mającemu siedzibę w Unii prowadzącemu sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich;
- b) każdemu podatnikowi, niezależnie od tego, czy ma siedzibę w Unii, prowadzącemu sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich i reprezentowanemu przez pośrednika mającego siedzibę w Unii;”;

160) art. 369y, 369z i 369za otrzymują brzmienie:

„Artykuł 369y

Jeżeli, w odniesieniu do importu towarów, z wyjątkiem wyrobów podlegających akcyzie, w przesyłkach o rzeczywistej wartości nieprzekraczającej 150 EUR, nie stosuje się procedury szczególnej określonej w rozdziale 6 sekcja 4, państwo członkowskie importu zezwala osobie przedstawiającej towary organom celnym na rzecz osoby, dla której towary te są przeznaczone na terytorium Unii, na skorzystanie z uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu w odniesieniu do towarów, których wysyłka lub transport kończy się w tym państwie członkowskim.

Artykuł 369z

1. Do celów związanych z niniejszymi uregulowaniami szczególnymi stosuje się następujące zasady:

- a) osoba, dla której towary są przeznaczone, jest zobowiązana do zapłaty VAT;
- b) osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Unii pobiera VAT od osoby, dla której towary są przeznaczone, i dokonuje płatności takiego VAT.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by osoba przedstawiająca towary organom celnym na terytorium Unii podjęła właściwe środki w celu zapewnienia opłacenia prawidłowego podatku przez osobę, dla której towary są przeznaczone.

Artykuł 369za

Państwa członkowskie mogą postanowić, że przy stosowaniu niniejszych uregulowań szczególnych stosuje się stawkę podstawową VAT obowiązującą w państwie członkowskim importu.”;

161) w tytule XIII nagłówek rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:

„Odstępstwa mające zastosowanie do czasu wprowadzenia przepisów docelowych dotyczących świadczenia usług”

162) uchyla się art. 372;

163) art. 373 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 373

Państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1978 r. stosowały przepisy stanowiące odstępstwo od art. 28, mogą utrzymać te przepisy.”;

164) art. 375 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 375

Grecja może utrzymać zwolnienie w odniesieniu do transakcji wymienionych w załączniku X część B pkt 2, 9, 11 i 12, na warunkach obowiązujących w tym państwie członkowskim w dniu 1 stycznia 1987 r.”;

165) w art. 387 uchyla się lit. a);

166) uchyla się art. 393;

167) art. 398 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Poza kwestiami będącymi przedmiotem konsultacji na mocy niniejszej dyrektywy Komitet ds. VAT analizuje kwestie podnoszone przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego, a dotyczące stosowania unijnych przepisów dotyczących VAT.”;

168) art. 401 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 401

Bez uszczerbku dla innych przepisów prawa unijnego niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia żadnemu państwu członkowskiemu utrzymywania lub wprowadzania

podatków od umów ubezpieczeniowych, podatków od gier i zakładów, podatków akcyzowych, opłat skarbowych lub, w ujęciu bardziej ogólnym, wszelkich podatków, ceł i należności, które nie mają charakteru podatków obrotowych, pod warunkiem że pobór tych podatków, ceł i należności nie wiąże się w wymianie handlowej między państwami członkowskimi z formalnościami przy przekraczaniu granic.”;

169) art. 402 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 402

Przepisy w zakresie opodatkowania usług między państwami członkowskimi przewidziane w niniejszej dyrektywie mają charakter przejściowy i zostaną zastąpione przepisami docelowymi opartymi na zasadzie opodatkowania świadczenia usług w państwie członkowskim przeznaczenia, zasadzie opodatkowania podatkiem VAT dostawcy oraz zasadzie systemu pojedynczej rejestracji w odniesieniu do deklaracji, płatności i odliczania podatku.”;

170) art. 405 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 405

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- 1) »Unia« oznacza terytorium Unii, określone w art. 5 pkt 1, przed przystąpieniem nowych państw członkowskich;
- 2) »nowe państwa członkowskie« oznaczają terytorium państw członkowskich, które przystąpiły do Unii po dniu 1 stycznia 1995 r. określone dla każdego z tych państw członkowskich w art. 5 pkt 2;
- 3) »rozszerzona Unia« oznacza terytorium Unii, określone w art. 5 pkt 1, po przystąpieniu nowych państw członkowskich.”;

171) art. 406 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

- „a) towary zostały wprowadzone na terytorium Unii lub na terytorium jednego z nowych państw członkowskich przed dniem przystąpienia;
- b) od czasu ich wprowadzenia na terytorium Unii lub na terytorium jednego z nowych państw członkowskich towary te były objęte tymi procedurami lub sytuacjami;”;

172) w art. 408 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Za import towarów w przypadku gdy wykazano, że towary te znajdowały się w swobodnym obrocie w jednym z nowych państw członkowskich lub w Unii, uznaje się następujące przypadki:”;

- b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1, za import towarów uznaje się wykorzystanie, po dniu przystąpienia, na terytorium państwa członkowskiego, przez podatnika lub osobę niebędącą podatnikiem, towarów, które zostały mu dostarczone przed dniem przystąpienia na terytorium Unii lub jednego z nowych państw członkowskich, w przypadku spełnienia następujących warunków:”;

c) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) towary te nie były importowane do jednego z nowych państw członkowskich ani do Unii przed dniem przystąpienia.”;

173) w art. 410 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) importowany towar jest wysyłany lub transportowany poza rozszerzoną Unię;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) importowany towar w rozumieniu art. 408 ust. 1 lit. a) jest środkiem transportu, który został nabyty lub był importowany przed dniem przystąpienia zgodnie z ogólnymi warunkami opodatkowania obowiązującymi na rynku wewnętrznym w jednym z nowych państw członkowskich lub w jednym z państw członkowskich Unii lub który nie korzystał, z tytułu jego eksportu, ze zwolnienia z VAT ani ze zwrotu VAT.”;

174) w załączniku X wprowadza się następujące zmiany:

a) w części A pkt 1 i 4 otrzymują brzmienie:

„1) Świadczenie usług przez techników dentystycznych”;

„4) usługi biur podróży, o których mowa w art. 306, oraz usług biur podróży działających w imieniu i na rzecz turysty, przy organizacji podróży poza Unię.”;

b) w części B pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) świadczenie usług przez osoby niewidome lub zatrudniające je zakłady pracy dla niewidomych, pod warunkiem że zwolnienia te nie spowodują znaczącego zakłócenia konkurencji;

6) świadczenie usług organom urzędowym odpowiedzialnym za budowę, zagospodarowanie i utrzymanie cmentarzy, grobów i pomników upamiętniających ofiary wojny;”;

c) w części B uchyla się pkt 8;

d) w części B pkt 11 i 12 otrzymują brzmienie:

- „11) świadczenie usług polegające na przebudowie, naprawie, konserwacji, czarterowaniu i wynajmowaniu statków powietrznych używanych przez instytucje państwowe, łącznie ze sprzętem będącym częścią tych statków lub też służącym ich eksploatacji;
- 12) świadczenie usług polegające na przebudowie, naprawie, konserwacji, czarterowaniu i wynajmie okrętów wojennych;”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2022 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*